

ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

สารนิพนธ์

ของ

นางสาววลัยภรณ์ อารยพัฒน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

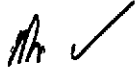
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

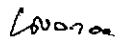
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(อาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

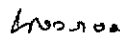
(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละอ อสุภาผล)

คณะกรรมการสอบ

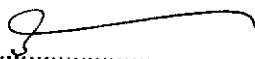
ประธาน

(อาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

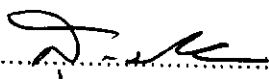
(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละอ อสุภาผล)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 8 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็น เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละออ สุภาพล ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ อาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ท่านทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยทุกชั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยและรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัย และท่านทั้งสามยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และอาจารย์วิญญูญา วัฒนโธ ที่ได้ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามและเสนอแนะแก้ไขปรับปรุงที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย และขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลส่งคืนผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษา ตลอดหลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยรู้ว่าการศึกษาระดับปริญญาโทของผู้วิจัยมิได้สิ้นสุดเพียงการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลงได้ หากผู้วิจัยได้ซึมซับเอากระบวนการเรียนรู้ที่ถูกจุดประกายขึ้นในระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา ให้กลายเป็นการเรียนรู้ที่ต้องสืบเนื่องอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ครอบครัว และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้กำลังใจและกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

วลัยภรณ์ อารยพัฒน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	6
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	9
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
สมมติฐานของการวิจัย.....	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของวัยรุ่น.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	39
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	40
คุณภาพของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง.....	46
การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน.....	58
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	64
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	64
สมมติฐานในการวิจัย.....	64
วิธีการศึกษาวิจัย.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	65
สรุปผลการวิจัย.....	65
อภิปรายผล.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	71
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	71
บรรณานุกรม.....	72
ภาคผนวก.....	76
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	82

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ปัจจัยทางชีวสังคมจำแนกตามเพศ , อายุ, ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษา, ที่มาของรายได้ , จำนวนรายรับต่อสัปดาห์.....	46
2	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์และระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น.....	48
3	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์	52
4	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	53
5	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์จำแนกตามตัวแปร อายุ.....	54
6	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์จำแนกตามตัวแปรที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษา...	55
7	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร ที่มาของรายได้.....	56
8	จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์	57
9	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ.....	58
10	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามอายุ.....	59
11	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษา.....	60
12	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามที่มาของรายได้.....	61
13	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์.....	62
14	เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ได้รับจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ต่างกัน เป็นรายคู่.....	63

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
---	---------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการพัฒนาประเทศ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างยิ่งคือการพัฒนาคุณภาพของคนในชาติ เพราะคนเป็นกำลังสำคัญที่จะนำประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน ในการพัฒนาคุณภาพของคน ควรเริ่มพัฒนาตั้งแต่เยาว์วัยเพื่อให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ที่วางเอาไว้ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ สมควรที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังเจตคติที่ดีงามเพื่อเสริมสร้างคุณสมบัติที่พึงปรารถนาตามความต้องการของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการจัดการศึกษาของรัฐบาลที่จะทำให้เด็กและเยาวชน มีการพัฒนาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านต่างๆ คือ ด้านจิตใจและด้านสังคม ด้านสติปัญญา ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการประกอบอาชีพเพื่อให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่ปัจจุบันพบว่าปัญหาที่พบมากในหมู่วัยรุ่น คือ ปัญหาการประพฤติดนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย ได้แก่ การเที่ยวตามสถานบันเทิงเรีงรมย์ การจัดกลุ่มมั่วสุม การหนีเรียน เป็นต้น (เติลินวิธ. 2541 : 10)

พรพิมล จันททรัพย์ (2538 : 1) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เป็นวัยที่จะก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่ ในวัยนี้เป็นวัยที่กำลังมุ่งแสวงหาเอกลักษณ์ส่วนบุคคล ดังนั้นจึงพยายามแสวงหาดนแบบที่ตนเห็นว่าดีหรือเหมาะสมตามความรู้สึกของตน บิดามารดาหรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดจึงมีโอกาที่วัยรุ่นจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ได้ เช่น ถ้าพ่อแม่ที่ชอบเที่ยวและชวนลูกออกเที่ยว หรือกินอาหารนอกบ้านบ่อยๆ วัยรุ่นมีโอกาที่ติดพฤติกรรมนั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับอิริคสัน (Erikson, 1968 : 28) ที่กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบข้างมีส่วนสนับสนุนในการค้นหาบทบาทตนเองของวัยรุ่น ถ้าบุคคลมีเอกลักษณ์ของตนที่สมบูรณ์ในวัยรุ่น จะทำให้บุคคลมีความมั่นคงในชีวิตรและจิตใจต่อไปในอนาคต แต่ถ้าสิ่งแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยในการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง วัยรุ่นจะเกิดความสับสนในตนเอง (Role Confusion) จะกลายเป็นผู้ไม่เข้าใจในตนเอง และขาดความรับผิดชอบต่อนตนเองและผู้อื่น ในวัยนี้สถานภาพสังคมยังคลุมเครือ ทั้งนี้เพราะว่าในสังคมยังไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ถือว่าเป็นเด็ก สภาพเช่นนี้อาจก่อให้เกิดความไม่แน่ใจไปสู่พฤติกรรมที่ผิดสังคมได้ (นันทยา คงประพันธ์. 2543 : 1)

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ถ้าเยาวชนได้รับการดูแลเอาใจใส่ทางด้านสุขภาพร่างกาย และได้รับการเรียนรู้ที่ถูกต้องก็จะทำให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ดังคำกล่าวที่ว่า “ สังคมใดที่ละเลยต่อเยาวชน สังคมนั้นไม่มีอนาคต ” (แสง เสนาณรงค์. 2514 : 1)

ในทศวรรษที่ผ่านมาสภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง วัฒนธรรมและเทคโนโลยี ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จนส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและจิตใจของประชาชนโดยรวม กล่าวคือ แม้การพัฒนาเศรษฐกิจจะทำให้รายได้ประชาชาติสูงขึ้น แต่ขณะเดียวกันช่องว่างทางเศรษฐกิจระหว่างคนรวยกับคนจนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย นอกจากนี้สภาพแวดล้อมที่เน้นวัตถุนิยมยังได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยม มาตรฐานทางคุณธรรม ทางจริยธรรมของคน และก่อให้เกิดปัญหาทางด้านศีลธรรม และปัญหาสังคมต่างๆตามมา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อทุกส่วนของสังคม นับตั้งแต่ครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยสังคมที่เล็กที่สุด โดยโครงสร้างและวิถีการดำเนินชีวิตของครอบครัวได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป โอกาสที่บิดามารดาจะมีเวลาเอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูบุตรมีน้อยลง ส่วนตัวเด็กเองนอกจากจะต้องพบกับสภาพการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ครอบครัวไม่มีเวลาให้แล้ว ยังต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมภายในสังคมที่มีสิ่งกระตุ้น มอมเมา หรือผลักดันให้เด็กก้าวไปในทางเสื่อมอีกด้วย (นลินี สุภกรโกศัย. 2546 : 2) จะเห็นได้ว่าในสังคมปัจจุบันเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมนานาประการที่ไม่เอื้อต่อการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาตามวัยอย่างครบถ้วนและต่อเนื่อง และไม่เอื้อต่อการปูพื้นฐานการพัฒนาทางด้านจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ให้มั่นคงเพื่อให้เด็กสามารถเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพเป็นกำลังทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีคุณภาพของประเทศได้ (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและดูแลเด็กวัยรุ่น. 2535 : 1)

สิ่งแวดล้อมทางสังคมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิด และพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ซึ่งจากการสัมมนาของคณะทำงานด้านเด็กและสภาองค์การพัฒนาเด็กและเยาวชน ในหัวข้อเรื่อง “ กิจกรรมในสังคมทางเลือกที่ดีกว่าในสายตาของเด็กไทย ” ผู้เข้าร่วมสัมมนาชี้ให้เห็นว่าพวกเขามีปัญหาจากสิ่งแวดล้อมหลายๆด้าน โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมทางสังคม ประกอบด้วย สถานะเชิงมัยต่างๆ เช่น สถานะบริการดิสโกเธค บาร์ ผับ และอื่นๆ (คณะทำงานด้านเด็กและสภาองค์การพัฒนาเด็กและเยาวชน . 2530)

เนื่องจากในสภาพสังคมปัจจุบันมีสถานะเชิงมัยเกิดขึ้นมากมายและสถานะเชิงมัยประเภทต่างๆ เป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคม ที่สังคมไทยรับเข้ามาเมื่อประมาณสองทศวรรษก่อน ธุรกิจยามราตรีในยุคนั้นที่รู้จักกันดี คือ บาร์ และไนท์คลับ การนำเสนอรูปแบบของสถานะเชิงมัยไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ธุรกิจเกิดขึ้นจำนวนมาก กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว สถานะเชิงมัยประเภทคอฟฟี่ช็อป ดิสโกเธค คาราโอเกะ ผับ เกิดขึ้นตามมามากมาย (จงจิตต์ โสภณคนาภรณ์. 2540 : 91) โดยเฉพาะ ในกรุงเทพมหานครสถานะเชิงมัยต่างๆ เป็นสถานะที่มีการมั่วสุมดื่มของมึนเมา หลายครั้งหลายหนนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมและการติดสิ่งเสพติด (พิทยา หาญเกษม. 2530 : 12) ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการมั่วสุมและการสำส่อนทางเพศ ดังเช่น สถานะที่นั่งภายในสถานะเชิงมัยมีมูมมิดเพื่อดึงดูดใจผู้มาใช้บริการให้มาหาความสำราญ โดยวัยรุ่นอาจถูกชักนำโดยเพื่อนให้ทดลองทำ

สิ่งแปลกใหม่ที่ยังไม่เคยทำ เช่น การมั่วสุมทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การมั่วสุมเสพยาเสพติด อาชญากรรม ฯลฯ โดยไม่เกรงผู้พบเห็น เนื่องจากสภาพภายในมืดและขาดความสนใจซึ่งกันและกัน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและการประสานเยาวชนแห่งชาติ. 2530 : 1) นอกจากนั้นยังมีการให้เด็กหญิงและเด็กชายมาขายบริการทางเพศแบบแอบแฝง โดยเรียกว่าเป็นการหาทุนการศึกษา บางรายถูกชักจูงให้ประพฤติตนไม่เหมาะสมหลบหนีการเรียน มีการทดลองการใชยาเสพติดต่างๆ จนถึงติดโรค (มติชน. 2530 : 13) ดังมีข่าววัยรุ่นทั้งหญิงชายมีพฤติกรรมมั่วสุม และก่ออาชญากรรมค่อนข้างมากตามหนังสือพิมพ์ และ โทรทัศน์ ซึ่งประเมินภาพรวมแล้วสามารถแบ่งพฤติกรรมมั่วสุมเป็น 3 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มมั่วสุมยาเสพติด 2. กลุ่มที่มีพฤติกรรมมั่วสุมตามร้านอาหารเรค และ 3. กลุ่มมีเพศสัมพันธ์ (มติชน. 2536 : 10) ซึ่งปัญหานี้มีผลจากวัยรุ่นได้รับการแสวงหาวัฒนธรรมสมัยใหม่เข้ามาอย่างรวดเร็วและรวมทั้งจากสถานเริงรมย์ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สถานเริงรมย์ เป็นสถานที่ที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางสังคม อาชญากรรม รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมต่างๆ ตามมาด้วย ถ้าวัยรุ่นไม่ได้รับการแนะแนวทางที่ถูกต้องก็เป็นเพราะว่าผู้ใหญ่เองก็ไม่เข้าใจธรรมชาติหรือความต้องการที่แท้จริงของวัยรุ่น วัยรุ่นมักเกิดความคับข้องใจ ความขัดแย้งทางอารมณ์หรือ ความคิด ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ เพราะวัยรุ่นคิดว่าสถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่ได้แสดงออก ได้ทำหายและทดลองในสิ่งที่ถูกห้ามจากโรงเรียนและครอบครัว (มติชน. 2539 : 21) สถาบันครอบครัวระดับเล็กสุดในสังคมกำลังเปราะบาง สั่นคลอนและอ่อนแอจนน่าเป็นห่วง ระบบการศึกษาของโรงเรียนเป็นเชิงธุรกิจ การแข่งขัน และการแสวงหาผลประโยชน์ ความต้องการและความเคร่งเครียด คือ ปัญหาที่ผลักดันและทำร้ายเด็กวัยรุ่นด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้น สถานเริงรมย์ตอนกลางคืนได้ทำลายระบบการศึกษาของชาติไปในตัว เพราะวัยรุ่นที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและยังอยู่ในวัยที่ต้องศึกษาเล่าเรียนเข้าไปใช้บริการทำให้เกิดการมั่วสุมเสพยาเสพติดให้โทษ พกพาอาวุธไปก่อเหตุทำร้ายร่างกายหรือทะเลาะวิวาท การประพฤติตนในทำนองชู้สาว รวมทั้งอาจทำผิดกฎหมายลักขโมยเพื่อให้ได้เงินมาเที่ยว บางรายอาจถูกหลอกลวงให้ขายตัว ซึ่งความประพฤติเหล่านี้มีผลกระทบต่อการศึกษาล่าเรียนของตนเอง (พระมหาสมัย จินตโสมโก. 2539 : 20) ในปัจจุบันมีการเปิดสถานเริงรมย์เคลื่อนเมือง แทบจะไม่มีที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ กิจกรรมนันทนาการ และสิ่งแวดล้อมที่มีอากาศบริสุทธิ์ ทุกพื้นที่กำลังถูกใช้ไปในทางธุรกิจบันเทิงเพื่อมอมเมาเด็กวัยรุ่นและเยาวชน มากขึ้นตามลำดับ (สมพงษ์ จิตระดับ. 2539 : 21) สถานธุรกิจบันเทิงเหล่านี้ได้รับการโฆษณาทางสื่อมวลชนทุกแขนง โดยมีการสัมภาษณ์เจ้าของกิจการ ซึ่งได้แก่บรรดา ศิลปิน นักร้องที่มีชื่อเสียงและเป็นที่คลั่งไคล้ของวัยรุ่นนักเที่ยว นอกจากนี้ยังมีการโฆษณาในสื่อต่างๆ อาทิ เช่น นิตยสารวัยรุ่น หนังสือพิมพ์หน้าบันเทิง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เอื้ออำนวยต่อการลอกเลียนแบบ โดยเฉพาะเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่น (กฤษณ์ ทองเลิศ. 2539 : 89) รอบรู้

สถาบันการศึกษา ถือว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญต่อนักเรียน นักศึกษาอย่างมาก หากสิ่งแวดล้อมนอกสถาบันการศึกษาเต็มไปด้วยแหล่งอบายมุข แหล่งบันเทิงเริงรมย์ที่อยู่ใกล้ตัวเยาวชนให้ลืมนองใครที่ทนไม่ไหวต่อสิ่งเย้ายวนเหล่านี้ก็จะเข้าไปสัมผัส หลายคนติดใจก็ฝังตัวมัวหมุ่มในแหล่งดังกล่าวจนไม่เป็นอันเรียนหนังสือได้อย่างเต็มที่ พฤติกรรมการเรียนจึงเปลี่ยนแปลงไป โดเรียนมากกว่าเข้าห้องเรียน ทำยสุดผลการเรียนก็ย่ำแย่ บางรายถึงขั้นโดนไล่ออก (กนกกร. 2539 : 11) จากการที่เด็กวัยรุ่นหนีเที่ยวและใช้เวลาในสถานเริงรมย์จะมีร่างกายทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด (ไทยรัฐ. 2539 : 15) จึงเป็นการกระทำที่ของทุกฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชน จะต้องตระหนักถึงบทบาทของตนที่จะรับรู้ถึงลักษณะปัญหา อันเป็นวิธีทางนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

หากเราเข้าใจแนวโน้มในการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์ อันได้แก่ทัศนคติหรือความเชื่อของวัยรุ่น จะทำให้สามารถทำความเข้าใจพฤติกรรมและอธิบายพฤติกรรมนั้นได้มีทฤษฎีทางจิตวิทยา ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าแนวโน้มหรือทัศนคติในการประกอบพฤติกรรมสามารถที่จะลดลงถ้าบุคคลนั้นมีความเชื่อที่ถูกต้องและก็นำไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยทั่วไปบุคคลที่เชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น ในขณะที่บุคคลซึ่งเชื่อว่าการกระทำอย่างหนึ่งจะนำไปสู่ผลการกระทำซึ่งถ้าผลการกระทำอันนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็จะมีทัศนคติไม่ดีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น (Fishbein and Ajzen. 1975 : 181)

การมีทัศนคติที่ดีในเรื่องการเที่ยวสถานเริงรมย์ ทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากขึ้น โดยถือว่าเป็นปกติวิสัยของธรรมชาติของวัยรุ่น ที่จะมีความอยากรู้อยากเห็น และวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน รวมถึงอิทธิพลของสื่อมวลชน ทำให้วัยรุ่นมีทัศนคติและมีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์มากขึ้น เพราะถ้ามีพฤติกรรมที่มาจากทัศนคติที่ผิดๆ แล้วการมีทัศนคติที่ดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ก็น่าจะมีแนวโน้มทำให้เกิดพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ตามมา เมื่อเด็กวัยรุ่นเกิดมีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์มากขึ้น ทำให้เกิดผลกระทบต่องาน ครอบครัว สังคม และตัววัยรุ่นเอง โดยผลที่เกิดขึ้นจะไม่เพียงแต่กระทบต่อบุคคลโดยตรง แต่ยังมีผลกระทบถึงสังคม เป็นการสร้างปัญหาให้กับผู้อื่นและสังคมได้

ประเด็นที่เรื่องทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง โดยยึดองค์ประกอบทัศนคติของเชฟเวอร์ (Shaver.1997:168-170) เชฟเวอร์ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบทัศนคติไว้ 3 ด้าน คือ

- 1.องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component)
- 2.องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component)
- 3.องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มที่จะกระทำ (Behavioral Component)

โดยที่องค์ประกอบแรก คือ องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) จึงทำให้ทราบถึงความรู้ที่บุคคลได้รับมา รวมทั้งความเชื่อของบุคคลนั้นในเรื่องของการเที่ยวสถานเริงรมย์

องค์ประกอบที่สอง คือ องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) จะทำให้ทราบถึงความรู้สึกที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ว่า เป็นไปในทางบวกหรือลบ คือ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในเรื่องดังกล่าว ส่วนองค์ประกอบสุดท้าย คือ องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มที่จะกระทำ (Behavioral Component) จะทำให้ทราบถึงแนวโน้มที่จะตอบสนอง เมื่อมีเหตุการณ์ การเที่ยวสถานเริงรมย์เข้ามาเกี่ยวข้องว่า พร้อมทั้งจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือปฏิเสธที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น

ตามที่กล่าวมาข้างต้น ทักษะคิดต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากทักษะคิดทำให้ทราบ ถึงความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมของวัยรุ่น และสถานเริงรมย์นั้นเป็นต้นเหตุของปัญหาทางสังคม หลายๆปัญหา เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาการมั่วสุมทางเพศ ปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงทัศนคติต่อพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น และเนื่องจากนักศึกษา ถือเป็นกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ในระบบการศึกษา และมหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ถือเป็นมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาจำนวนมากที่สุด และเป็นกลุ่มใหญ่ในระบบการศึกษา ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนา หล่อหลอมนักศึกษาให้เป็นพลเมืองที่ดีของชาติในอนาคต จึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องศึกษาและเข้าใจถึงทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น โดยกลุ่มตัวอย่างคือ วัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้ได้ข้อมูลและข้อเสนอแนะเป็นแนวทางในการวางแผนป้องกัน และแก้ไขพฤติกรรมวัยรุ่นให้เหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางให้ ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหาร นักการศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการหาแนวทางป้องกัน แก้ไขปัญหาการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาวัยรุ่นและสังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่มาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่มาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 400 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ ได้แก่

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 อายุ ได้แก่

1.2.1 อายุระหว่าง 18 - 19 ปี

1.2.2 อายุระหว่าง 20 - 21 ปี

1.3 ที่พักอาศัยของวิทยาลัยในขณะที่ยังศึกษาอยู่ ได้แก่

1.3.1 พักอาศัยอยู่กับครอบครัว

1.3.2 พักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง

1.3.3 พักอาศัยหอพักทั่วไป

1.4 ที่มาของรายได้ ได้แก่

1.4.1 รายได้ที่ได้รับมาจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา

1.4.2 รายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน

1.4.3 รายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัว

1.5 จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

1.5.1 จำนวนรายได้ระดับมาก สูงกว่า 2,000 บาทต่อสัปดาห์

1.5.2 จำนวนรายได้ระดับปานกลาง ตั้งแต่ 701 - 2,000 บาทต่อสัปดาห์

1.5.3 จำนวนรายได้ระดับน้อย ต่ำกว่า 700 บาทต่อสัปดาห์

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.สถานเริงรมย์ หมายถึง สถานประกอบการที่เป็นแหล่งบันเทิงพักผ่อนของบุคคลทั่วไป ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ทางการค้า เป็นสถานบริการที่เปิดบริการเวลากลางคืน โดยเปิดบริการตั้งแต่ 20.00 น. ถึง 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นไปใช้บริการ ได้แก่ ดิสโกเธค คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อป และผับ ซึ่งเป็นที่สำหรับรับประทาน อาหาร เครื่องดื่ม ฟังเพลง เต้นรำ มีการจัดบรรยากาศเพื่อดึงดูดใจ ให้เข้าไปใช้บริการด้วยระบบ แสง สี เสียง ที่ทันสมัย

1.1 ดิสโกเธค เป็นสถานที่ที่ผู้ใช้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระ คือไม่มีแบบแผนในการเต้น ภายนอกของสถานบริการดิสโกเธคจะมีการติดแสงสีรัวๆเพื่อเป็นแรงจูงใจให้คนเข้าไปใช้บริการ ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีฟลอร์เต้นรำใหญ่อยู่ภายใน ให้ผู้ต้องการเต้นเข้าไปเต้นกลางฟลอร์นั้น ดิสโกเธคจะเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น อาจจะเป็นเพื่อนชวนกัน มาเที่ยว เป็นแหล่งใช้เซฟหรือจำหน่ายยาเสพติดอีกด้วย ผู้เข้าไปใช้บริการส่วนมากมักเข้าไปเซฟสุรา เต้นรำ

1.2 คาราโอเกะ เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลง ซึ่งแบ่งเป็นทั้งห้องรวม และห้องพิเศษ สำหรับให้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอให้เสียงกังวานก้องไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมค์สำหรับให้ผู้ใช้บริการได้ร้องเพลง ซึ่งเนื้อเพลงจะขึ้นมาบนจอทีวีพร้อมเสียงดนตรี แต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง โดยจะเป็นเสียงของผู้ที่จะเข้าไปใช้บริการแทน เนื่องจากมีเนื้อเพลงและมีตัวหนังสือเคลื่อนไปตามจังหวะทำนองดนตรีของเพลง โดยการเลือกเพลงนั้น ทางสถานบริการจะมีเมนูให้ผู้ใช้บริการเลือกเพลงเอง ผู้เข้าไปใช้บริการมีทั้งชาย และหญิงทุกเพศทุกวัย

1.3 คอฟฟี่ช็อป เป็นสถานที่เที่ยวของบุคคลทั่วไป มีการจำหน่ายน้ำชา กาแฟ และเครื่องดื่ม รวมทั้งไอศกรีม ตลอดจนบริการขายอาหาร มีการเล่นดนตรี หรือเปิดเพลงให้ฟัง

1.4 ผับ เป็นสถานที่กินเหล้า ฟังเพลง เต้นรำ โดยเฉพาะผู้ใช้บริการส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่น หรือ หนุ่มสาว ผับจะสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงตามโต๊ะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้คนนั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด เป็นแหล่งรวมของวัยรุ่นในปัจจุบัน มีทั้งสิ่งเสพติดทุกอย่างในนั้น มีระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัยบรรยากาศจะเป็นกันเองในหมู่เพื่อนฝูง หรือจะทำความรู้จักกับคนรอบข้างก็ได้ ปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

2. เพศ หมายถึง เพศของวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแบ่งเป็น เพศ หญิง และ เพศชาย

3. อายุ หมายถึง อายุของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแบ่งเป็น

3.1 อายุระหว่าง 18 - 19 ปี หมายถึง อายุของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีอายุระหว่าง 18 ถึง 19 ปี

3.2 อายุระหว่าง 20 - 21 ปี หมายถึง อายุของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีอายุระหว่าง 20 ถึง 21 ปี

4. ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ หมายถึง สถานที่พักอาศัยที่วัยรุ่นได้พักอาศัยอยู่ในขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

4.1 พักอาศัยอยู่กับครอบครัว หมายถึง สถานที่พักอาศัยที่วัยรุ่นได้พักอาศัยอยู่ในขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยวัยรุ่นได้พักอาศัยอยู่กับครอบครัว คือ บิดามารดา ผู้ปกครอง ญาติ พี่น้อง เป็นต้น

4.2 พักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง หมายถึง สถานที่พักอาศัยที่วัยรุ่นได้พักอาศัยอยู่ในขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยวัยรุ่นได้พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง

4.3 พักอาศัยหอพักทั่วไป หมายถึง สถานที่พักอาศัยที่วัยรุ่นได้พักอาศัยอยู่ในขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยวัยรุ่นได้พักอาศัยในหอพักทั่วไป ที่ไม่ได้อยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง

5. ที่มาของรายได้ หมายถึง แหล่งที่มาของรายได้ซึ่งเป็นรายได้หลักของวัยรุ่นที่ได้รับขณะที่ทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแบ่งที่มาของรายได้ ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

5.1 รายได้ที่ได้รับมาจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา หมายถึง รายได้ที่วัยรุ่นได้รับขณะที่ทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ถึงแม้จะมีรายได้จากการทำงานหรือได้รับจากครอบครัว

5.2 รายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน หมายถึง รายได้ที่วัยรุ่นได้รับขณะที่ทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้รับจากการทำงานของวัยรุ่นถึงแม้จะมีรายได้จากครอบครัว แต่ไม่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา

5.3 รายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัว หมายถึง รายได้ที่วัยรุ่นได้รับขณะที่ทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้รับจากครอบครัว ซึ่งไม่ได้รับจากการทำงานหรือจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา

6. จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ หมายถึง จำนวนเงินที่วัยรุ่นได้รับเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของวัยรุ่นต่อสัปดาห์ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

6.1 จำนวนรายได้ระดับมาก หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ สูงกว่า 2,000 บาท

6.2 จำนวนรายได้ระดับปานกลาง หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ ตั้งแต่ 701 - 2,000 บาท

6.3 จำนวนรายได้ระดับน้อย หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ ต่ำกว่า 700 บาท

7. วัยรุ่น หมายถึง นักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 18 - 21 ปี โดยศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 - ชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

1. ทศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง ความรู้ที่บุคคลได้รับมารวมทั้ง ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด หรือแนวโน้มที่บุคคลมีท่าทีในการตอบสนองในเรื่องการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยทศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

1.1 ความรู้ ในเรื่องของการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง ความรู้ที่บุคคลได้รับมาซึ่ง รวมทั้งความเชื่อในเรื่องการเที่ยวสถานเริงรมย์

1.2 ความรู้สึกของบุคคลต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ของบุคคลที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยแสดงออกเป็น 2 ลักษณะ คือ พึงพอใจหรือเห็นด้วยกับไม่ พึงพอใจหรือไม่เห็นด้วย

1.3 แนวโน้มของบุคคลที่จะปฏิบัติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง ความพร้อม ความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ ซึ่งสอดคล้องกับความรู้ ความรู้สึกของตน แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ความโน้มเอียงในทิศทางที่สนับสนุนพฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์ และทิศทางที่คัดค้านพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

ทศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทั้งใน ลักษณะเชิงบวก (Positive) ได้แก่ การยอมรับ , ชอบ , พอใจ หรือสนับสนุนต่อการเที่ยวสถาน เริงรมย์ ส่วนลักษณะในเชิงลบ (Negative) ได้แก่ การไม่ยอมรับ , การไม่ชอบ , การไม่พอใจ หรือ การคัดค้านต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยนำแบบสอบถาม เจตคติ ต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของ นันทยา คงประพันธ์ (2543) มาใช้และปรับปรุงให้เหมาะสมกับกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 40 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scales) 5 ระดับ คือ เห็น ด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยมาก ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเลย

โดยมีเกณฑ์พิจารณาระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการ
เที่ยวสถานเริงรมย์ดังนี้

นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ 1.00 – 1.50 คะแนน
หมายถึง นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ทางลบ

นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ 1.51 – 2.50 คะแนน
หมายถึง นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ค่อนข้างลบ

นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ 2.51 – 3.50 คะแนน
หมายถึง นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ปานกลาง

นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ 3.51 – 4.50 คะแนน
หมายถึง นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ค่อนข้างบวก

นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ 4.51 – 5.00 คะแนน
หมายถึง นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ทางบวก

โดยการแปลความหมายของระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มี
ต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีดังนี้

นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ทางลบ หมายถึง นักศึกษามี
ทัศนคติไม่ดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

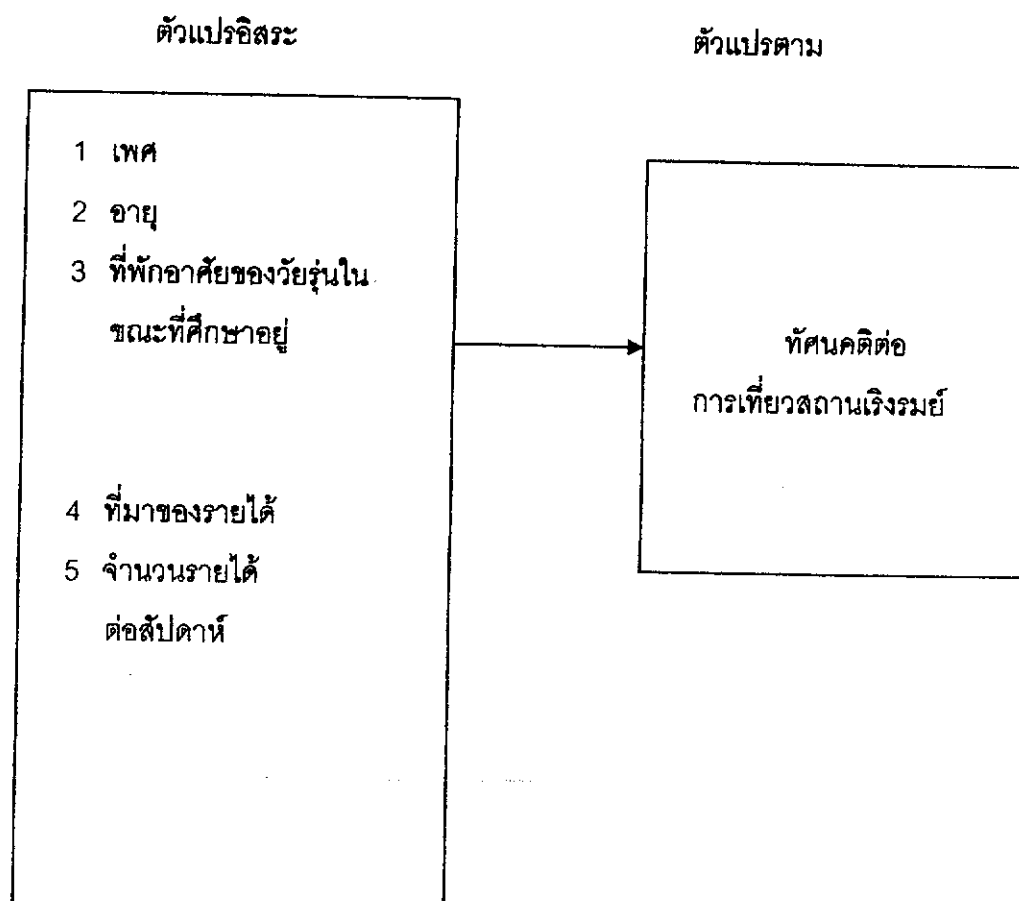
นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ค่อนข้างลบ หมายถึง นักศึกษามี
ทัศนคติค่อนข้างไม่ดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ปานกลาง หมายถึง นักศึกษามี
ทัศนคติปานกลางต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ค่อนข้างบวก หมายถึง นักศึกษามี
ทัศนคติค่อนข้างดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

นักศึกษามีระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ทางบวก หมายถึง นักศึกษามี
ทัศนคติดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง
2. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี
3. นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะที่ศึกษากับครอบครัว
4. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้โดยได้รับจากครอบครัว มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้ที่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และจากการทำงาน
5. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของวัยรุ่น
2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
3. การเที่ยวสถานเริงรมย์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ธรรมชาติของวัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

คำว่าวัยรุ่น ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า "Adolescence" มาจากภาษาลาติน ซึ่งหมายถึง to grow into maturity แปลว่า การเจริญเติบโตสู่วุฒิภาวะหรือเป็นวัยที่พัฒนามาจากสภาวะความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (Hurlock. 1974: 391) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ คราว (Crow. 1961: 113) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า "วัยรุ่น หมายถึง การเจริญเติบโตอันเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กจะพัฒนามาจากการพึ่งพิงผู้ใหญ่ไปสู่ความเป็นอิสระอย่างเห็นได้ชัดในทุกๆ ด้าน" และการที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นวุฒิภาวะนั้น มิใช่จะเจริญเติบโตแต่ทางร่างกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจก็จะเจริญเป็นเงาตามตัวด้วย นั่นคือจะต้องมีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ ด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และสังคม (Hurlock. 1974: 391)

ฮอล (อ้างอิงจาก Hall. n.d.) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่า "เป็นวัยพายุบูแคม" เป็นวัยของการกระทำที่เหมือนเด็ก แต่ก็เหมือนผู้ใหญ่ด้วย ระยะเวลาของวัยรุ่นเป็นระยะเวลาที่เริ่มตั้งแต่วัยเด็กตอนปลายจนย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในช่วงเวลาดังกล่าว อาจมีการแสดงออกถึงการกระทำที่เป็นเด็กอยู่หลายอย่าง แม้ว่าจะเป็นเวลาที่เด็กเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ก็ตาม วัยรุ่นถูกจัดว่าเป็นช่วงเวลาที่ไม่สมควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงผู้ใหญ่ ช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่จึงเรียกว่า เป็นระยะวัยรุ่น

สุชา จันทรธม (2513: 23-24) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นสะพานไปสู่วัยผู้ใหญ่ไม่มีขีดเส้นแน่นอนว่า เริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดเมื่อใด แต่กำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และรูปร่างเป็นสำคัญ โดยถือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน มีขนในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำอสุจิ วัยรุ่นชายหรือวัยรุ่นหญิงเมื่อมีเพศสัมพันธ์กันอาจให้กำเนิดบุตรได้ เด็กชายจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 13 ปี ส่วนเด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 11 ปี และทั้งสองเพศจะสิ้นสุดสภาพของวัยรุ่นเมื่ออายุ 21 ปี

วัยรุ่นยังหมายถึง วัยที่ย่างเข้าสู่สภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ สามารถเป็นพ่อแม่คนได้ เด็กหญิงเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ 13-15 ปี ส่วนเด็กชายเริ่มวัยรุ่นตอนต้นเมื่ออายุประมาณ 15 ปี หรืออาจจะกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวันที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เปรียบเสมือนเป็นสะพานไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ไม่มีเส้นขีดขั้นที่แน่นอนว่า เริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดเมื่อใด แต่ได้กำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางรูปร่างและร่างกายเป็นสำคัญ คือ ตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือนและเริ่มมีขนบริเวณอวัยวะเพศ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่มียีนัสสุจิ (สุชา จันทระ, 2527 : 133-134)

โดยสรุป เราอาจให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่บุคคลพัฒนาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ถือเกณฑ์การเข้าสู่วัยรุ่นจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย รูปร่าง และการเจริญทางวุฒิทางเพศอย่างสมบูรณ์ โดยปกติเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี ช่วงอายุของวัยรุ่นจะอยู่ระหว่าง 12-21 ปี

1.2 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

อายุของวัยรุ่นแบ่งออกได้ดังนี้ (สุโท เจริญสุข, 2520: 50)

ระยะวัยรุ่นตอนต้น	หญิง 13-15 ปี	ชาย 15-17 ปี
ระยะวัยรุ่นตอนกลาง	หญิง 15-18 ปี	ชาย 17-19 ปี
ระยะวัยรุ่นตอนปลาย	หญิง 18-21 ปี	ชาย 19-21 ปี

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1974:27) และลูเอล (Luella, 1967:4) ได้แบ่งระยะของวัยรุ่นตามเกณฑ์เข้าสู่วัยรุ่น ดังนี้

ระยะก่อนวัยรุ่น	อายุ 10-12 ปี
ระยะวัยรุ่นตอนต้น	อายุ 13-13 ปี
ระยะวัยรุ่นตอนปลาย	อายุ 17-21 ปี

จากการศึกษาการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น จะเห็นว่าวัยรุ่นตอนปลายทั้งชาย และหญิงจะมีอายุอยู่ในช่วง 18 - 21 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 - 3 ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยอายุของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 - 3 ส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนปลาย คือ ประมาณ 18 - 21 ปี

1.3 ความต้องการของวัยรุ่น

ความต้องการของวัยรุ่นไทยตามความคิดเห็นของ นายแพทย์วิทยา นาควัชระ (2526: 392-393) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาไทย ได้แสดงผลการศึกษาไว้ดังนี้ คือ

1.3.1 ต้องการความรัก วัยรุ่นต้องการความรักจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น จากพ่อแม่ญาติพี่น้อง เพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ การต้องการความรักนี้เพราะตัวเองคิดว่ามีคนสนใจและรักตัวเองน้อยลง ซึ่งเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจที่ไม่มั่นคง ไม่มั่นใจ

ในค่าของตัวเอง คิดว่าคนอื่นจะมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากเรียกร้องความรัก และความสนใจตัวเองมากขึ้น

1.3.2 ต้องการอยากรู้ และอยากทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ และเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้และความเข้าใจในเรื่องเพศที่ถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบังหรือโดยการหาความรู้ที่ไม่ถูกต้อง วัยรุ่นอยากทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพราะเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ

1.3.3 ความต้องการอิสรภาพมากขึ้น วัยรุ่นต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการการตัดสินใจ และอยากลงมือทำด้วยตัวเอง

1.3.4 ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ต้องการให้สังคมยกย่องชมเชย อยากเด่น อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง

1.3.5 ความต้องการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมากในวัยนี้ เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ จึงทำตามเพื่อนแม้ว่าบางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม

1.3.6 ความต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ เช่น ต้องการคบเพื่อนใหม่ ต้องการทดลองทำสิ่งต่างๆ เช่น ยาเสพติด

1.3.7 ความต้องการแบบอย่างที่ดี ถึงแม้ว่าวัยนี้จะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ใหญ่จึงต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

จะเห็นได้ว่า ความต้องการของวัยรุ่นนั้นมีหลายประการ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ กระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจนำปัญหามาสู่วัยรุ่นได้ ถ้าวัยรุ่นยังปรับตัวไม่ได้ ซึ่ง สุชา จันทรธรม (2527:83) ได้สรุปพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นไว้ดังนี้

- 1.ประพฤตินกเร เช่น ลักขโมย ติดยาเสพติด
- 2.ประพฤติดิตปรกติทงเพศ ตั้งครรรค์ ชมชื่น ชอบเพศเดียวกัน
- 3.สดีปัญญาคดี แต่การเรียนตกดต่ำ
- 4.มีอรณมิตปรกติบ้อยๆ เช่น เสร้าซึม นอนไม่หลับ เบื่ออาหาร
- 5.พยายามหนีสังคม
- 6.มิตปรกติทงจิต เช่น ปรสทหลอน ได้ยินเสียงแปลกๆ

ในบรรดาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นเนื่องมาจากความต้องการของวัยรุ่นนั้น จะมีพฤติกรรมเกรและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศรวมอยู่ด้วย ซึ่งปัญหาทั้ง 2 ประการข้างต้น ก็มีที่มาส่วนหนึ่งจากการเพียวสทานเรจรมย์ของวัยรุ่นนั่นเอง ผู้วิจัยสนใจพฤติกรรมกรเพียวสทานเรจรมย์ เพราะถ้าวัยรุ่นสามารถมีทัศนคติ ค่านิยมที่ถูกต้องต่อการไปเพียวสทานเรจรมย์แล้ว พฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2 ประการดังกล่าวที่กล่าวมาแล้วข้างต้นก็จะไม่เกิดขึ้น

1.4 วัยรุ่นกับเพื่อน

จำเนียร ช่วงโชติและคณะ (2524 : 394 – 395) ได้กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นเริ่มเห็นความสำคัญของเพื่อนและความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมากขึ้น วัยรุ่นพยายามตีตัวออกห่างจากพ่อแม่ คุณค่าหรือคำสั่งสอนของพ่อแม่ที่พ่อแม่มอบให้เริ่มลดความสำคัญลงเรื่อยๆ ในขณะที่ความคิดเห็นเจตคติของเพื่อนๆ กลายเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นอย่างจริงจัง ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็กวัยรุ่น จะเป็นทั้งความรัก ความรู้สึกผิดและการโต้แย้งขัดดกขัดใจกัน แต่ในมิตรภาพของเด็กวัยรุ่นนั้น เต็มไปด้วยความรู้สึกแบบเพื่อน การมีความสัมพันธ์แบบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน การใกล้ชิดสนิทสนมที่จะช่วยให้เขาสามารถมองเห็นความเป็นตัวของตัวเองได้

ความสัมพันธ์กับเพื่อนของเด็กวัยรุ่นแตกต่างจากความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเด็กๆ เพราะก่อนที่เด็กจะเข้าสู่วัยรุ่นเขาเลือกคบเพื่อนโดยการเลือกเพื่อน ที่มีความสนใจในการเล่นหรือการเรียนคล้ายๆกัน แต่ในระยะวัยรุ่นเป็นความสนใจในตัวเพื่อนซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างมิตรภาพระหว่างเพื่อนที่ใกล้ชิดและสนิทสนมกันยิ่งกว่าในสมัยเด็ก การคบหาสมาคมระหว่างเด็กวัยรุ่นหญิงกับเด็กวัยรุ่นหญิงจะมีลักษณะค่อนข้างไปทางเสริมสร้างมิตรภาพระหว่างกัน สำหรับเด็กวัยรุ่นชายกับเด็กวัยรุ่นชายค่อนข้างจะเป็นการเล่นกิจกรรมต่างๆ มากกว่า และมิตรภาพมิตรภาพระหว่างเด็กวัยรุ่นหญิงมักจะมี ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนหญิงมากกว่าที่เด็กชายมีต่อเด็กชายด้วยกัน นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นทั้งชายหญิงมักจะเลือกคบเพื่อนจากคนที่อยู่ในสังคมคล้ายคลึงกัน มีสติปัญญา ความสนใจ คุณค่าที่ยึดถือ มีวุฒิภาวะทางสังคมคล้ายคลึงกัน

1.5 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่น

การที่เพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นนั้น โคลแมน (Kandel. 1974 : 107-135 ; อ้างอิงจาก Coldman. 1961) อธิบายได้ว่า อาจเป็นไปได้ว่า วัยรุ่นมีเวลาส่วนมากอยู่ในโรงเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน จึงมีโอกาที่จะร่วมกันคิด สร้างวัฒนธรรมในกลุ่มย่อยของตนเองขึ้น เพราะฉะนั้นการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น จึงดำเนินไปตามครรลองที่สังคมวัยรุ่นเป็นผู้จัดระเบียบแบบแผนตามสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้นด้วยเหตุนี้ การดำเนินชีวิตของวัยรุ่นจึงมักตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเพื่อน

อลิสรา ชูชาติและคณะ (2538 : 57) กล่าวว่า โดยธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว เพื่อนจะเป็นผู้มีอิทธิพลต่อเจตคติ ค่านิยมของวัยรุ่นเป็นอันมาก และวัยรุ่นพยายามจะสร้างกลุ่มและวัฒนธรรมของกลุ่มของตนเองที่แตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ ดังนั้นการคบเพื่อนที่ดีถือเป็นโชคคิของบุคคลนั้น แต่ถ้าคบเพื่อนแล้วมีการชักจูงไปในทางที่เบี่ยงเบน ซึ่งวัยรุ่นเองก็มีลักษณะทางธรรมชาติที่พร้อมจะโอนเอียงอยู่แล้ว คือ อยากรู้ อยากลอง ชอบเสี่ยง ชอบสนุก

1.6 วัยรุ่นกับการคบเพื่อน

นิภา นิธยาน (2530 : 14) ได้กล่าวว่า เพื่อนมีอิทธิพลอย่างยิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เพื่อนฝูงยอมรับนับถือ วัยรุ่นมีความเข้าใจดีว่าเพื่อนมีความรู้สึกต่อตนอย่างไร ถ้าวัยรุ่นมีความได้รับความนิยมนอกจากเพื่อนฝูงมากเพียงไร ย่อมทำให้เขาเป็นคนที่มีลักษณะเป็นมิตรน่าคบ กล้าแสดงออก วางตัวในการเข้าสังคมเป็น และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเพียงนั้น ซึ่งลักษณะต่างๆของบุคลิกภาพดังกล่าวนี้ ย่อมจะช่วยให้วัยรุ่นได้รับความนิยมนอกจากกลุ่มเพื่อนฝูงมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกนึกคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเองในแง่ที่ดีอีกต่อหนึ่ง นอกจากนี้ สุภัตตรา สุภาพ (2529 : 71) ยังกล่าวว่า วัยรุ่นที่มีการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมกับเพื่อนไม่ดี และไม่เป็นที่นิยมนอกจากเพื่อนฝูง มักจะสร้างทัศนคติต่อตนเองในแง่ไม่ดีขึ้นมา โดยเฉพาะจะมีความรู้สึกแค้นเคียด และบางครั้งก็หวาดหวั่นใจ วัยรุ่นจะพยายามที่จะยอมรับหรือคล้อยตามความคิดเห็น การกระทำทุกอย่างของเพื่อน ผู้ที่เป็นที่รักใคร่และนิยมนอกจากกลุ่ม ทั้งๆที่บางครั้งอาจรู้สึกไม่เต็มใจก็ตาม และบางครั้งจะพยายามแสดงตัวโอ้อวดเพื่อให้เพื่อนประทับใจในความสามารถของตน

การที่วัยรุ่นได้รับการยกย่อง และการยอมรับนับถือจากกลุ่ม ไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการปรุงแต่งพฤติกรรมและบุคลิกภาพทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนนี้ วัยรุ่นจึงพยายามปรับปรุงความคิด และพฤติกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มที่ตนปรารถนาจะเข้าร่วมด้วย (สมชาย ธีธธณกุล. 2526 : 101) ในการคบเพื่อนนั้น บางครั้ง อาจมีปัญหาเกิดขึ้นได้ หากว่าความสัมพันธ์ไม่อยู่ในขอบเขต ไม่มีมารยาท มีความประพฤติทางเพศที่ไม่เหมาะสม มีการพบปะสังสรรค์กันบ่อยเกินไปจนเสียการเรียน ดังนั้นเด็กวัยรุ่นก็ควรจะได้รู้ และเข้าใจถึงมารยาทระหว่าง การคบหาสมาคมกับเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน (สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. 2531 : 73) สอดคล้องกับ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2538 : 387) ที่กล่าวว่า การคบเพื่อนย่อมมีทั้งคุณและโทษ เพื่อนอาจเป็นผู้ประคับประคองจิตใจของวัยรุ่นยามทุกข์ร้อน ชี้แนะในสิ่งที่เป็นประโยชน์ เพื่อนทำให้วัยรุ่นรู้สึกว่าต่างเป็นเจ้าของชีวิตซึ่งกันและกัน โลกนี้มีที่รักและผู้รัก แต่ในมุมนกกลับกัน เพื่อนอาจชักนำวัยรุ่นไปในทางเลื่อมถอย เพราะจิตใจวัยรุ่นนั้นช่างละเอียดอ่อนเปราะบางนักกับ " การมีเพื่อน และ การไม่มีเพื่อน " ฉะนั้นการรู้จักเลือกคบเพื่อนที่ดีที่จะชักจูงเขาไปในทางที่ดี จึงเป็นพฤติกรรมที่สำคัญของวัยรุ่น วัยรุ่นจึงควรนึกถึงสุภาษิตไทยที่สำคัญ คือ " คบเพื่อนดีเป็นศรีแก่ตัว คบเพื่อนชั่วพาตัวอับปาง "

นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 22) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นที่เข้าร่วมกลุ่มหรือเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่ม ถ้าถูกชักชวนให้ไปเที่ยว ให้ไปรู้จักสถานเริงรมย์ ซึ่งเป็นช่วงที่มีการถ่ายทอดเจตคติ ค่านิยมของกลุ่มอันเป็นกระบวนการทางสังคมของกลุ่มที่พบในหมู่วัยรุ่น เพื่อให้สืบทอดลักษณะกลุ่ม

ต่อไปเป็นทอดๆ ดังนั้นโอกาสที่วัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลของกลุ่มจึงค่อนข้างมีสูง เพราะถ้าวัยรุ่นมีการปฏิบัติ และมีเจตคติที่ต่างออกไปย่อมได้รับการปฏิเสธแน่นอน วัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่ต้องการยอมรับจากผู้อื่น จากบุคคลในสังคมรอบด้าน คือกลุ่มเพื่อนนั่นเอง

จากเอกสารและข้อมูล ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่จะกระทำพฤติกรรมตามอย่างกลุ่มเพื่อน และมีความคล้อยตามกลุ่มเพื่อนสูง เมื่อถูกเพื่อนชักชวน หรือโน้มน้าวให้กระทำสิ่งใดๆ มักไม่ปฏิเสธ เนื่องมาจากการที่วัยรุ่นไม่ชอบทำตัวแตกต่างจากกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเพื่อนชักชวนให้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ จึงมักไปด้วย เมื่อเที่ยวไปแล้วครั้งแรกจึงเกิดความรู้สึกประทับใจ เกิดความชอบ ความสนุก จึงทำให้เกิดการเที่ยวครั้งต่อมาเรื่อยๆ

1.7 อิทธิพลของสื่อมวลชนกับวัยรุ่น

การที่เพื่อนสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นนั้น นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 23) ได้กล่าวว่า สื่อมวลชนในปัจจุบันมีความสำคัญในการปลูกฝังลักษณะทางจิตใจ ค่านิยม และ วัฒนธรรมต่างๆ ของสังคม ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้การติดต่อสื่อสารข้อมูลที่รวดเร็ว วิถีชีวิตของวัยรุ่นยุคใหม่ ต้องการข้อมูลข่าวสาร เพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจ ในการกระทำต่างๆ วัยรุ่นตื่นตัวและต้องการข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยเป็นอันมาก

อารีย์ สัตย์กุล (2531 : 96) กล่าวว่า ประเทศไทยปัจจุบันมีสื่อมวลชนมากมายหลากหลายประเภท สื่อมวลชนที่สำคัญในครอบครัวไทยก็คือ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นแหล่งในการเผยแพร่ข่าวสารต่างๆ และพบว่าปัจจุบันมีการประชาสัมพันธ์สถานบริการต่างๆ ผ่านสื่อมวลชนตลอดเวลา และมีการโฆษณาอย่างมากมาย ดังนั้นการโฆษณาสถานบริการต่างๆ ผ่านสื่อมวลชน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานบริการ และมีผลชักจูงใจให้วัยรุ่นเหล่านี้ไปใช้สถานบริการ

ยุวดี เทียรประสิทธิ์ (2536 : 123) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ มีความพร้อมที่จะรับข้อมูลข่าวสารทุกรูปแบบ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในสังคมปัจจุบันและนับวันอิทธิพลของสื่อมวลชนจะครอบคลุมและเปลี่ยนแปลงเจตคติ ค่านิยม ประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิต วัยรุ่นได้รับความเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศอย่างรวดเร็ว บางรายการมีเนื้อหาสาระไม่เหมาะสมกับวัยรุ่น โดยคำนึงผลประโยชน์ทางธุรกิจด้านบันเทิงเริงรมย์ที่มอมเมาวัยรุ่นมากเกินไป เช่น ค่านิยม รสนิยม พฤติกรรมที่ขัดต่อประเพณีไทยอย่างเปิดเผย ทำให้เกิดการสับสนและหลงผิดได้ง่าย เช่น การยั่วยั่วทางกามารมณ์ การส่งเสริมชีวิตที่ฟุ่มเฟือยทางวัตถุ อบายมุข ตลอดจนความรุนแรงต่างๆ ที่วัยรุ่นได้รับโดยตรงจากสื่อมวลชน

อลิศรา ชูชาติและคณะ (2533 : 12) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลโดยเฉพาะวัยรุ่นได้ ภายใต้เงื่อนไขสถานการณ์ที่เหมาะสม โดยสื่อ นั้นจะต้องได้รับการออกแบบและวางแผนสำหรับเฉพาะกลุ่มบุคคลนั้น ดังนี้

1. สื่อต้องมาจากแหล่งที่น่าเชื่อถือ ซึ่งจะเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่วัยรุ่นมีความชอบ มีความเข้าใจและให้ความเชื่อถือ
2. ใช้สื่อที่กลุ่มวัยรุ่นคุ้นเคย
3. การนำเสนอข้อมูลต้องมีความเหมาะสม มีความสอดคล้องกับวัยรุ่น
4. มีการบอกกล่าววัยรุ่นต้องทำอะไรบ้างและทำอย่างไร
5. ต้องสัมพันธ์กับบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก การรณรงค์ทางสื่อมวลชนที่ได้รับการวางแผนมาอย่างดี ให้ความบันเทิงและข่าวสารพร้อม ๆ กัน จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของวัยรุ่นมาก

2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

2.1. ความหมายของทัศนคติ

ฟิชไบน์ (Fishbien. 1976:8) ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมของสมองและประสาท การจัดระบบมวลประสาทการณื อิทธิพลภายนอกหรือภายในที่มีต่อบุคคลในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อสภาวะการณืที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นๆ

กู๊ด (Good. 1960:241) ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของคนเราที่มีความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัวในด้านความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นหรือไม่เห็นด้วยต่อสิ่งต่างๆ

อัลพอร์ท (Allport. 1985) ทัศนคติ หมายถึง การประมวลความรู้สึกทางอารมณ์ที่มีต่อสิ่งเร้าทางสังคม ซึ่งจะแสดงออกใน 2 ลักษณะคือในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้ (การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ: 2520)

ไลภา ซูพิกุลชัย (2518:26) ทัศนคติเป็นระบบที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งรวมถึงส่วนของการรับรู้ความรู้สึกและของแนวโน้มที่เกี่ยวข้องกับการกระทำพฤติกรรม ส่วนของการรับรู้นี้จะประกอบไปด้วย ความเชื่อ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งของหรือความคิดเห็นต่างๆ และความรู้สึกอาจเกี่ยวกับอารมณ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความเชื่อและแนวโน้มด้วย

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2528:2-3) สรุปความหมายของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติ หมายถึง ความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความกลัว ความเชื่อมั่น ความลำเอียงหรือการมีอคติของบุคคลในการที่จะสร้างความพร้อมที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามประสบการณ์ของบุคคลนั้นที่ได้รับ
2. ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือต่อต้านสภาพแวดล้อมที่จะมาทางหนึ่งทางใด
3. ในด้านพฤติกรรมของคนเรา ทัศนคติ หมายถึง การเตรียมตัว หรือ ความพร้อมในการที่จะตอบสนอง กล่าวคือ

3.1 เป็นการบ่งแสดงถึงการตอบสนองที่จะเกิดขึ้นภายในบุคคลนั้น ซึ่งจะยังไม่เกิดขึ้นทันทีทันใด และสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมภายนอก การบ่งแสดงถึงการตอบสนองอาจจะแสดงออกอย่างรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัว ทางด้านวาจาหรือจากสิ่งเร้าภายในร่างกาย สิ่งที่แสดงออกแต่ละอย่างเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองทางทัศนคติ

3.2 การตอบสนองทั้งหมด เป็นการแสดงออกโดยการกระตุ้นให้แสดงออกซึ่งทัศนคติ อาจจะกระทำภายในหรือภายนอกบุคคลนั้น การกระตุ้นด้วยการพูดหรือวิธีอื่นๆ

3.3 การตอบสนองทั้งหมดเป็นผลของวิถีชีวิต แรงขับที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมที่จะทำให้เกิดการตอบสนอง เป็นการสร้างภาพพจน์ต่างๆ ตามนิสัยของคนๆ นั้น

ทัศนคติ จึงเป็นการรวบรวมเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ และความจริง รวมทั้งความรู้สึก ซึ่งอาจเป็นการประเมินทั้งหมดที่เกี่ยวกันแล้วบรรยายให้รู้ถึงจุดแกนกลางของวัตถุ นั้น ความรู้และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มจะก่อให้เกิดพฤติกรรมชนิดใดชนิดหนึ่งขึ้นไป

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2518:4) ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมในการกระทำของบุคคลต่อสิ่งใด บุคคลใด ความพร้อมดังกล่าวของบุคคลเห็นได้จากพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงต่อสิ่งนั้นว่า ชอบหรือไม่

ผู้วิจัยขอสรุปความหมายของ ทัศนคติ คือ ความโน้มเอียง ความรู้สึกนึกคิด แนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรม ที่เกิดขึ้นต่อบุคคล หรือสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งอาจจะเป็นกลาง บวก หรือลบก็ได้

2.2 ลักษณะของทัศนคติ

ทิตยา สุวรรณขุ (2520:602-603) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ 4 ประการ

1. ทัศนคติเป็นสภาวะก่อนพฤติกรรมตอบโต้ต่อเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ เป็นสภาวะที่พร้อมจะมีพฤติกรรมจริง

2. ทัศนคติมีความคงตัวอยู่ในชั่วระยะเวลา คือ มีความมั่นคงถาวรพอสมควรเปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่มีใ้เชื่อว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3. ทัศนคติเป็นตัวแปรที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความรู้สึกนึกคิด ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการแสดงออกโดยทางวาจา หรือความรู้สึก ตลอดจนการที่จะต้องเผชิญ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4. ทัศนคติมีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินและเลือกสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งรวมถึงกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2544:367) กล่าวถึงลักษณะทัศนคติดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้

2. ทัศนคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง ดังนั้น ทัศนคติจึงมีทั้งบวกและลบ

3.ทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ องค์ประกอบเชิงความรู้สึก องค์ประกอบการรู้คิด และองค์ประกอบเชิงพฤติกรรม

4.ทัศนคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย อาจเปลี่ยนจากบวกเป็นลบหรือลบเป็นบวก หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงความเข้มข้น ความมากน้อย

5.ทัศนคติเปลี่ยนแปลงตามชุมชนหรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก

จะเห็นได้ว่าทัศนคติเป็นแรงจูงใจหนึ่งที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา รวมทั้งพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้วย ดังนั้นการมีทัศนคติต่อพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่เป็นไปในทางเห็นด้วย ก็จะนำไปสู่พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนการมีทัศนคติที่เป็นไปในทางไม่เห็นด้วย ก็จะไม่ทำให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว

2.3 องค์ประกอบของทัศนคติ

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2535) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบของทัศนคติว่ามี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

2.3.1 องค์ประกอบทางด้านความคิด (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้ ความเชื่อ ความคิดรวบยอด หรือการรับรู้ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งอาจเป็นแง่ดีหรือไม่ดี เช่น ถ้าเรารับรู้ว่าคุณมุนิสต์ดีหรือไม่ดีอย่างไร ก็จะทำให้เราเกิดทัศนคติในทำนองนั้นต่อคนที่เป็นคอมมุนิสต์

2.3.2 องค์ประกอบทางความรู้สึก (Effective Component) ได้แก่ ความรู้สึกส่วนบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากองค์ประกอบแรก เช่นเกลียด รัก ชอบ ความรู้สึกนี้อาจจะแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง

2.3.3 องค์ประกอบแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรม (Action-Tendency Component) เป็นความพร้อมหรือแนวโน้มเชิงที่จะมีการกระทำต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทิศทางใดทางหนึ่ง ทั้งนี้หมายถึงแนวปฏิบัติที่จะแสดงออกโดยไม่ฝักใฝ่ต่อความคิด และความรู้สึกในสององค์ประกอบข้างต้น

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาทั้ง 3 องค์ประกอบ ทั้งการรับรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มพฤติกรรมต่อพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

2.4 การเกิดทัศนคติ

ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล อัลพอร์ท (Allport, 1985 :8) เสนอความคิดเห็นว่า ทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ ตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่างๆ เช่น ทัศนคติจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอน และอื่น ๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป นอกจากประสบการณ์ ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังทำให้มีกระบวนการ

(Pattern) เป็นของตัวเองด้วย ดังนั้นทัศนคติบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคน ๆ นั้น

3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดทัศนคติของคนบางคนได้มาจากเลียนแบบทัศนคติของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ-แม่ พี่น้อง และบุคคลอื่น

4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีทัศนคติคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น ทัศนคติต่อศาสนา สถาบันต่าง ๆ เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประภาเพ็ญ สุวรรณ (ทัศนคติ. 2520 : 65-70) ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับตัวกำหนดที่มีผลต่อทัศนคติดังนี้

1. ตัวบุคคล (The Individual) ประสบการณ์ในการเลี้ยงดูหรือฝึกอบรมจะเป็นตัวกำหนดบุคลิกลักษณะของบุคคล ขณะเดียวกัน บุคคลก็ย่อมมีบุคลิกลักษณะที่ต่างกัน ซึ่งบุคลิกลักษณะที่ต่างกันนี้ จะส่งผลทำให้ทัศนคติของบุคคลเหล่านั้นต่างกันด้วย เช่น บุคคลที่บิดาไม่ค่อยใกล้ชิดลูก ชอบลงโทษลูก รวมทั้งครอบครัวที่บิดามารดาเป็นใหญ่ บุคคลนั้นจะมีบุคลิกลักษณะที่เรียกว่า อัตตาธิปไตย ซึ่งมีลักษณะที่เชื่อมั่นในความคิดของตน ชอบผู้นำที่มีอำนาจ เชื่อฟังผู้อื่น เป็นต้น ปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการมีทัศนคติที่ต่างกันทางด้านสรีรวิทยา วัตถุ สังคมและอื่นๆ เชื่อว่า อายุ มีผลต่อทัศนคติของบุคคล ผู้ใหญ่มักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก ซึ่งมีผลต่อทัศนคติของเขาเองที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ซึ่งตรงข้ามกับวัยรุ่นที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลงตามสังคม นอกจากนี้ ลักษณะทางประชากรก็มีผลต่อทัศนคติ เช่น เพศ พบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงมากกว่าเพศชาย เป็นต้น

2. สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal Relations) การที่บุคคลหนึ่ง จะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในบุคคลอื่นหรือไม่ อยู่น้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะบางอย่างของบุคคลนั้น คือ ความเป็นที่เชื่อถือ ความน่าสนใจ และอำนาจ คุณลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยในระยะวัยรุ่น เพื่อนเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจต่อวัยรุ่นมาก นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ เช่น สื่อสารมวลชน ครู ทั้งนี้ คุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของสัมพันธภาพระหว่างบุคคล คือ ความเหมือนกันและมีโอกาสที่จะมีปฏิกริยา หรือทำกิจกรรมร่วมกัน ก็จะเป็นสาเหตุให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นเหมือนกัน และจะมีผลต่อทัศนคติของแต่ละบุคคลด้วย

3. กลุ่ม (The Group) บุคคลหนึ่งย่อมมีส่วนร่วมในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ทัศนคติของบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลในกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิกด้วย ดังนั้น ทัศนคติจะเปลี่ยนได้ทางหนึ่งก็โดยการเปลี่ยนทัศนคติของกลุ่ม

4. สัมพันธภาพระหว่างกลุ่ม (Intergroup Relation) ปัจจัยสองอย่างที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคล คือ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และด้านสังคม จะเห็นได้ว่ากลุ่มต่างๆ ถ้ายังมีความเหมือนกันมากเท่าใด โดยทั่วไปความชอบกันระหว่างกลุ่มก็

จะมีมากกว่านั้น ความแตกต่างของสังคมจะมากหรือน้อยย่อมขึ้นอยู่กับความเหมือนกันของวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ

สำหรับทฤษฎีการเกิดทัศนคตินั้นมีมากมายหลายทฤษฎี โดยศักดิ์ สุนทรเสถียร (2528: 8-12) ได้แบ่งออกเป็น 3 ทฤษฎีใหญ่ ๆ คือ

1.ทฤษฎีการวางเงื่อนไขและแรงเสริม คือ จะให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดก็นำสิ่งนั้นมาเป็นเงื่อนไขหรือนำไปโยง (Associate) กับอีกสิ่งหนึ่งที่ชอบ หรือสิ่งที่เขามีทัศนคติที่ดีอยู่ก่อนแล้ว เขาจะเชื่อมโยงของสองสิ่งดังกล่าวและจะชอบในสิ่งที่เป็นเงื่อนไขนั้นด้วย

2.ทฤษฎีเครื่องล่อใจ (Incentive Theories) คือ สิ่งจูงใจต่าง ๆ จะทำให้คนเรามีทัศนคติต่อสิ่งนั้น ๆ ในทางใดทางหนึ่ง เช่น ผืนเป็นสิ่งจูงใจหรือเครื่องล่อใจอย่างหนึ่ง ทัศนคติของคนทั่วๆ ไป จะมีทัศนคติต่างจากพวกชาวเขาที่ปลูกฝิ่น คนเราจะมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ ในทางที่ดีต่อสิ่งที่เป็นประโยชน์ หรือสิ่งที่ทำให้เราเกิดความพอใจ ชาวเขาที่ปลูกฝิ่นจะมีทัศนคติที่ดีต่อฝิ่น เพราะว่าฝิ่นที่ให้พวกเขาได้รับประโยชน์มากมายจากการปลูกฝิ่น คนเราจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดเราต้องเชื่อแล้วว่า สิ่งนั้นจะมีประโยชน์หรือสร้างความพอใจแก่เรา

3.ทฤษฎีการสอดคล้องของการรู้ (Cognitive Consistency Approach) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคิดหรือการรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้หลาย ๆ ด้านหรือมีส่วนประกอบของการรู้ (Cognitive Element) หลายอย่าง รู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีมากกว่าในทางที่ไม่ดีก็จะเกิดความสอดคล้องของการรู้ขึ้น ทำให้เราเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น หรือถ้าเราอยู่ในทางที่ไม่ดีมากกว่าในทางที่ดีก็จะเกิดความไม่สอดคล้องของการรู้ขึ้น ทำให้เรามีทัศนคติที่ไม่ดีหรือไม่ชอบสิ่งนั้น และเมื่อเรารู้สิ่งใดในทางที่ดีและไม่ดีพอๆ กัน จะทำให้เราเกิดความขัดแย้งของการรู้ขึ้นเรียกว่า เกิดความไม่สอดคล้องของการรู้ขึ้น (Cognitive Dissonance) ดังนั้นเราจะต้องรู้ในทางที่ดีมากกว่าทางที่ไม่ดี เราจึงมีเจตคติในทางที่ดีมากกว่า

2.5 การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคตินิยมวัดอยู่ 2 ลักษณะคือ

1. ทิศทาง (Direction) คือ การประเมินค่าความรู้ และความพร้อมที่จะทำไปในด้านที่เป็นบวก หรือลบ เช่น เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความรู้สึกก็สามารถวัดได้ว่า บุคคลมีความรู้สึกในประเด็นที่ต้องการวัดในทางที่ว่าเป็นดีหรือเลว ส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความรู้สึกก็สามารถวัดได้ว่า บุคคลนั้นมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นไปในทางบวก หรือลบ คือ พอใจหรือไม่พอใจ ส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความพร้อมที่จะกระทำก็สามารถวัดได้ว่า บุคคลนั้นพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นในทางบวก หรือ ลบ คือ สนับสนุน หรือ ขัดขวาง

2. ปริมาณ (Magnitude) คือ ความเข้มข้น หรือปริมาณความรุนแรงของทัศนคติ นั่นคือ บุคคลอาจมีทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรง และต่อสิ่งหนึ่งเพียงบางเบา ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น

โดยทั้ง 2 ลักษณะจะมีวิธีการวัดอยู่ 2 วิธีใหญ่ๆ ดังนี้

1. การสังเกตจากการกระทำ คำพูด และสีหน้าท่าทาง หรือ สัมภาษณ์ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคล

2. การวัดโดยใช้มาตรวัดทัศนคติ (Attitude Scale) ให้บุคคลรายงานตนเอง วิธีการนี้ได้รับการพัฒนาจนเป็นที่นิยมใช้ โดยมีหลายแบบ เช่น มาตรวัดของลิเคิรท์ มาตรวัดของออสกู๊ด

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเน้นการศึกษาทั้งทิศทางละปริมาณของทัศนคติต่อพฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามมาตรวัดของลิเคิรท์ในการวัดครั้งนี้

2.6 ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ

เรณู เจริญศรี (2525: 18-19) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดทัศนคติไว้ดังนี้

2.6.1 วัดเพื่อทำนายพฤติกรรม การมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า เขามีความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด ทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นเป็นเครื่องทำนายว่า บุคคลนั้นมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทำนองใด

2.6.2 วัดเพื่อหาทางป้องกันและแก้ไข โดยทั่วไปการที่บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งใดอย่างไรมัน เป็นสิทธิของแต่ละบุคคล เพื่อป้องกันปัญหาข้อขัดแย้งในเรื่องต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น เพื่อการอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขของสังคม และยอมเป็นไปได้เมื่อบุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ คล้ายคลึงกัน

2.6.3 วัดเพื่อความเข้าใจสาเหตุและผล ทัศนคติเปรียบเทียบกับสาเหตุภายในที่ผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน และสาเหตุภายในของบุคคลนั้นอาจได้รับผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นการเข้าใจอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีผลต่อการกระทำของบุคคลต่างๆ ได้อย่างชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติของบุคคลต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ถ้าเราทราบทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว เราจะสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ สามารถหาทางป้องกันและแก้ไขหรือลดข้อขัดแย้งในเรื่องต่างๆ ที่เกิด พร้อมทั้งเข้าใจสาเหตุและผลของพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลนั้น

3. การเที่ยวสถานเริงรมย์

3.1 การเที่ยวสถานเริงรมย์

อลิศรา ชูชาติและคณะ (2538 : 25-26) กล่าวว่า พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น คือ กลุ่มวัยรุ่นจะไปเที่ยวด้วยกันเป็นกลุ่มประมาณ 4-5 คน มีการแสดงตัวในรูปแบบเดียวกัน เมื่อไปถึงสถานที่นั้นทั้งยังไม่เข้าไปข้างในทันที แต่จะยืนกันเป็นกลุ่มก่อน วัยรุ่นทุกคนที่มาเที่ยวเพื่อ

หาความสำราญ ความสนุกสนานเป็นสำคัญ ต่างคนต่างใช้ชีวิตอิสระของตนได้แสดงออกด้วยอารมณ์ขึ้นมึน ไม่สนใจใคร แต่ต้องการได้รับความสนใจจากคนอื่นโดยการแสดงออกในการเดินรำด้วยลีลาต่างๆ ที่คิดค้นเอาเอง หรืออาจเลียนแบบคาราตังๆที่เป็นที่นิยม หรือเป็นที่รู้จัก

ในเวลาที่สถานเริงรมย์เริ่มเปิดบริการจะพบว่า มีผู้ไปเที่ยวค่อนข้างน้อย หลังจากนั้นเวลาประมาณ 22.00-23.00 นาฬิกา กลุ่มนักเที่ยวเริ่มมีจำนวนมากขึ้น เวลาประมาณเที่ยงคืน คนก็จะเบียดเสียดกันเดินรำ มีการดื่มเหล้าหรือเครื่องดื่มประเภทอื่นๆ สูบบุหรี่และใช้ยาเสพติดประเภทอื่นๆ บรรยายกายภายในของสถานที่เหล่านี้จบลงไปด้วยควันบุหรี่ และอาการมึนเมา มีการแสดงออกของวัยรุ่นที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของสังคมไทย

อย่างไรก็ตามสังคมมองได้ว่า การเที่ยวของวัยรุ่นตามสถานเริงรมย์ในยามค่ำคืนถือเป็นปัญหาทางสังคมอย่างหนึ่ง และมักมองว่าเด็กคือตัวปัญหา แต่ปัญหาที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่เด็กวัยรุ่นเพียงอย่างเดียว แต่พฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นนั้นอาจเป็นผลกระทบหรือผลพวงจากสาเหตุอื่นก็เป็นได้

3.2 สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

อลิศรา ชูชาติและคณะ (2538 : 30) กล่าวว่า สาเหตุเบื้องต้นในพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น มี 3 ลักษณะ คือ

1. เพื่อนชวน เพื่อนชวนเที่ยวในครั้งแรก เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบทำตามเพื่อน เมื่อเพื่อนชวนจึงไม่ขัด และวัยรุ่นไม่ชอบทำตัวแตกต่างจากกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเพื่อนไปเที่ยวก็ร่วมไปด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพื่อนในโรงเรียนหรือเพื่อนบ้าน เมื่อเที่ยวครั้งแรกก็ติดใจ ชอบ และเที่ยวต่อมาเรื่อยๆ แต่บางครั้งวัยรุ่นบางคนก็มีนิสัยชอบเที่ยวอยู่แล้ว

2. สภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยประการที่สำคัญประการหนึ่ง วัยรุ่นหลายคนที่ยกตัวมาจากบ้าน จากครอบครัว เนื่องมาจากเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง เช่น เพื่อเข้ามาเรียนหนังสือ วัยรุ่นเหล่านี้มาพักอาศัยอยู่ตามหอพักหรือพักกับญาติ ทำให้มีอิสระในการใช้ชีวิต จึงมีพฤติกรรมกาเที่ยวเตร่ได้ง่าย

3. เหตุการณ์สำคัญในชีวิต ครั้งหนึ่งในชีวิตของวัยรุ่นถ้ามีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น อาจส่งผลต่อการดำเนินชีวิตหรืออนาคตของแต่ละคนได้ บางคนอาจได้รับผลกระทบในทางดี บางคนอาจได้รับผลกระทบในทางไม่ดี โดยเฉพาะถ้าบุคคลนั้นขาดคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจหรือชี้แนะ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่ส่งผลทางด้านจิตใจ มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อบุคคลในทางลบมากกว่าทางบวก

โดยที่แท้จริงแล้ว สาเหตุทั้ง 3 ประการนี้เชื่อว่าแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด แต่เป็นสิ่งที่จะเอื้อต่อกันที่จะส่งเสริมให้มีการเที่ยวกลางคืนของวัยรุ่น ดังนั้นสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนหรือ

สถานศึกษา ประกอบกับเหตุการณ์สะท้อนใจ ปัญหาครอบครัว ขาดการดูแลเอาใจใส่ หรือผู้ที่ช่วยชี้แนะ ล้วนแต่มีผลต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมได้เท่าๆ กัน

จากการสัมภาษณ์หัวข้อเรื่องกิจกรรมในด้านสังคม ทางเลือกที่ดีกว่าในสายตาของเยาวชน (อลิศรา ชูชาติและคณะ. 2538 : 16 ; อ้างอิงจาก คณะทำงานด้านเด็กและสภาองค์กรพัฒนาด้านเด็กและเยาวชน. 2530) สรุปถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เนื่องจากสามารถเข้าไปใช้บริการได้ เพราะขาดการควบคุมทางกฎหมาย วัยรุ่นที่ติดสถานเริงรมย์เนื่องมาจากความกดดันในครอบครัว เพื่อนชวนไปเที่ยวแล้วติดใจในแสงสี ความแปลกใหม่ รู้สึกคลายเครียด เป็นอิสระ บางคนทดลองใช้สิ่งเสพติด มีการวิวาท เป็นต้น

นอกจากนี้ จากหัวข้อเสวนาเรื่อง “ เเรค หรือแหล่งพักอารมณ์ของคนเมือง ” (อลิศรา ชูชาติและคณะ. 2538 : 16 ; อ้างอิงจาก มุลนิธิโกลดคิมทอง. 2530) พบว่า สาเหตุที่วัยรุ่นไปเที่ยวสถานบริการดิสโกเเรคเป็นเพราะ

1. อยากทำตัวเป็นผู้ใหญ่
2. เลียนแบบวัยรุ่นทั่วไป
3. เพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่
4. อยากหาประสบการณ์
5. เพื่อนชักชวน
6. ไม่มีที่เที่ยวอื่นในตอนกลางคืน
7. ดิสโกเเรคจัดรูปแบบภายในจูงใจบรรดาวัยรุ่น เช่นการจัดคอนเสิร์ตโดยนักร้องชั้นนำ
8. ไม่อยากฟังเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน หรือพ่อแม่ด่าตัวเอง

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง เกิดความต้องการที่ผู้ใหญ่มองเห็นว่าเป็นเรื่องแปลก ไม่ถูกต้อง เกิดความขัดแย้งกัน ประกอบกับสังคมปัจจุบันรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น การเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์เป็นแฟชั่นที่วัยรุ่นนิยม และการควบคุมสภาพแวดล้อมภายในสถานเริงรมย์โดยกฎหมายยังเข้าไม่ถึง วัยรุ่นจึงสามารถแสวงหาความต้องการทุกรูปแบบจากสถานเริงรมย์ได้อย่างเสรี

3.3 สถานเริงรมย์

การพัฒนาประเทศในช่วง 40 ปีที่ผ่านมา ทำให้ภาคบริการเติบโตอย่างมาก โดยเฉพาะการบริการช่วงกลางคืน ซึ่งมีกิจการประเภทสถานบริการเปิดรับผู้เข้าไปเที่ยว เช่น คาเฟ่ ดิสโกเเรค ผับ ค็อกเทลเล้าน์ อาบอบนวด โรงน้ำชา คาราโอเกะ บาร์ร่าวอง ร่องเงืง สถานเต้นรำ อย่างไรก็ตามสถานบริการกลางคืนก่อให้เกิดผลเสีย ดังนี้

1. เป็นแหล่งอาชญากรรม แหล่งอบายมุข ยาเสพติด และอันธพาล
2. แหล่งค้าประเวณี ก่อให้เกิดการระบาดของโรคเอดส์

3. จูงใจ ล่อใจผู้มีอายุน้อยให้หลงไปในทางที่ผิด

ดังนั้นจึงได้มีพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ออกมาบังคับใช้เพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองในการควบคุมสถานบริการ ซึ่งเหตุการณ์การประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ ปัจจุบันได้มีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภท ซึ่งอาจดำเนินไปในทางกระเทือนกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนี้ไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติดัวเลื่อมทรมาลงไป (เสถียร วิชัยลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชัยลักษณ์. 2534 : 9) โดยเนื้อหาพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีบัญญัติว่า

ตามมาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “ สถานบริการ ” หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้น เพื่อให้ให้บริการโดยหวังประโยชน์ในด้านการค้า ดังต่อไปนี้

1. สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร้องเงี้ยว ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ ตามกฎหมายมาตรา 3 (1) นี้ก็คือ สถานที่จัดเป็นบาร์รำวง สถานที่เต้นรำประเภทบอลรูมหรือเต้นรำอื่นๆ เช่น ดิสโกเธค หรือประเภทร้องเงี้ยว เป็นต้น

2. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับคอบปรนนิบัติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า ตามกฎหมาย มาตรา 3 (2) นี้ก็คือ สถานบริการที่เป็นโรงน้ำชาต่างๆ นวดแผนโบราณ โรงแรมระดับเล็ก ม่านรูดที่มีหญิงบริการ ค็อกเทลเล่าน์

3. สถานบริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้ลูกค้าตามกฎหมาย มาตรา 3 (3) นี้ก็คือ สถานบริการอาบอบนวดแผนปัจจุบัน ซึ่งมีมากมายหรือสถานอบซาวน่า ออกกำลังกายต่างๆ

4. สถานที่มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ตามกฎหมาย มาตรา 3 (4) นี้ก็คือ สถานบริการประเภทคาเฟ่หรือคอฟฟี่ช็อป ผับต่างๆ คาราโอเกะ ห้องอาหารที่มีเครื่องดื่ม

สถานบริการตอนกลางคืนปัจจุบัน ได้ตอบสนองคนในสังคม โดยจะเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์สำหรับคนทำงานกลางวัน โดยพบปะสังสรรค์ในเวลากลางคืน ซึ่งได้ตอบสนองให้กับผู้ที่มาเที่ยวยังสถานบริการเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี โดยให้ความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เช่น มีนักร้อง มีดนตรีเพื่อให้ได้รับความสำราญไปพร้อมๆ กับการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อาหารของมีนเมาอื่นๆ ด้วย ซึ่งสามารถจำแนกสถานบริการเหล่านี้ ดังนี้

1. คาเฟ่ สถานบริการประเภทนี้ต้อนรับผู้มาเที่ยวได้ตั้งแต่ครอบครัว ประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ตามความเป็นจริงแล้วเป็นการผิดกฎหมายที่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีไปใช้บริการ โดยสถานบริการปัจจุบันได้เน้นการโชว์ตลก ผู้ปกครอง พ่อแม่ต้องการเที่ยวก็เลยต้องพาลูกเข้าไปด้วย

เป็นวิธีการหนึ่งที่ทางสถานบริการจะดึงดูดลูกค้าให้เข้าไปใช้บริการ อีกส่วนหนึ่งก็เป็นการชวนนักท่องเที่ยวซึ่งแต่งชุดอวดทรวดทรงให้เห็นสัดส่วนและมีการคล้องพวงมาลัยให้กับนักท่องเที่ยว โดยแขกที่เป็นลูกค้าผู้ขายจะนิยมลักษณะของสถานบริการประเภทคาเฟ่ จะเป็นไปรูปลักษณะของสถานที่มืดซิด มีมุมมืด โดยหน้าร้านจะเน้นความหรูหราของสถานที่โดยมีแสงไฟเข้าช่วยและอาจมีรูปของนักท่องเที่ยวในคาเฟ่นั้นๆ ติดเอาไว้ให้แขกดูอีกด้วย ประตูทางเข้าจะเป็นกระจกสีชาทึบ มองไม่เห็นข้างใน

2. อาบอบนวด ลักษณะของอาบอบนวดมีทั้งแผนปัจจุบัน คือการนวดธรรมดาทั่วไป และอาบอบนวดแผนโบราณ หรือการนวดแผนโบราณ ผู้ใช้บริการมีตั้งแต่วัยรุ่น วัยทำงาน จนถึงผู้สูงอายุมาก

3. บาร์ร่าว เป็นสถานบริการที่ให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไป โดยการจัดเป็นลานกว้าง มีเวทีอยู่ส่วนหนึ่งของลานกว้างนั้น มีการเปิดเพลงหรือวงดนตรีเล่นสด ผู้ใช้บริการมีการซื้อตัวร่าวกับพนักงาน จึงจะขึ้นไปร่าวบนเวทีกับพนักงานได้ ส่วนของบาร์ร่าวมีการติดหรือประดับไฟแบบดิสโก มีแสงสีเร้าใจ

4. โรงน้ำชา เป็นสถานบริการให้การบริการกับเพศชายโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันว่าจะมีหญิงสาวไว้คอยบริการแก่ผู้มาเที่ยว เป็นกิจการที่เก่าแก่มีมานาน มีมากในย่านที่มีคนจีนอาศัยอยู่ ซึ่งคนจีนจะนิยมดื่มน้ำชาเป็นพิเศษ เป็นสถานบริการราคาถูก ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีรายได้น้อย ปัจจุบันยังได้รับความนิยมอยู่

5. คาราโอเกะ เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลง ซึ่งแบ่งเป็นทั้งห้องรวมและห้องพิเศษ สำหรับใช้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอให้เสียงกังวานก้องไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมค์สำหรับให้ผู้ใช้บริการได้ร้องเพลง ซึ่งเนื้อเพลงจะขึ้นมาบนจอทีวีพร้อมเสียงดนตรี แต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง โดยจะเป็นเสียงของผู้ที่จะเข้าไปใช้บริการแทน เนื่องจากมีเนื้อเพลงและมีตัวหนังสือเคลื่อนไปตามจังหวะทำนองดนตรีของเพลง โดยการเลือกเพลงนั้น ทางสถานบริการจะมีเมนูให้ผู้ใช้บริการเลือกเพลงเอง ผู้เข้าไปใช้บริการมีทั้งชายและหญิงทุกเพศทุกวัย

6. ดิสโกเธค เป็นสถานที่ที่ผู้ให้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระ คือไม่มีแบบแผนในการเต้น ภายนอกของสถานบริการดิสโกเธคจะมีการติดแสงสีเร้าใจเพื่อเป็นแรงจูงใจให้คนเข้าไปใช้บริการ ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีฟลอร์เต้นรำใหญ่อยู่ภายใน ให้ผู้ต้องการเข้าไปเต้นกลางฟลอร์นั้น ดิสโกเธคจะเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่นต่างๆ อาจจะเป็นเพื่อนชวนกันมาเที่ยวเป็นแหล่งใช้เซฟหรือจำหน่ายยาเสพติดอีกด้วย ผู้เข้าไปใช้บริการส่วนมากมักเข้าไปเสฟสุรา เต้นรำ

7. ไนต์คลับ เป็นสถานบริการไว้สำหรับผู้ที่ยังเพลงค่อนข้างเก่า โดยมีนักดนตรีนักร้องต่างๆ ค่อนข้างมีอายุพอสมควร วัยรุ่นมักไม่ค่อยไปเที่ยวนัก ราคาอาหารเครื่องดื่มค่อนข้างสูง

8. ค็อกเทลเลาน์ หรือคอฟฟี่ชอป เป็นสถานที่ที่เฝ้าสำหรับคนกลางคืน ในปัจจุบัน มี 2 ลักษณะคือ

8.1 เป็นสถานที่ที่มีนักร้องมีชื่อเสียง เป็นที่เฝ้าสำหรับคนมีระดับ มีรสนิยมสูงเป็นที่ฟังเพลงของคนที่ชอบเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ให้บริการด้านเสียงเพลง โดยแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ห้ามสวมรองเท้าแตะ ผู้ใช้บริการมีทุกระดับอายุ ทั้งระดับหนุ่มสาว วัยรุ่น และผู้มีอายุ

8.2 สถานที่ต่างจากประเภทแรกเกือบจะทั้งหมด มักไม่ค่อยได้อยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆ ภายในจะตกแต่งหรูหราเล็กน้อยแล้วแต่ชื่อเสียงของสถานที่นั้นๆ

9. ผับ เป็นสถานที่กินเหล้า ฟังเพลง เต้นรำ โดยเฉพาะผู้ให้บริการส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่น หรือ หนุ่มสาว ผับจะสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงตามโต๊ะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้คนนั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด เป็นแหล่งรวมของวัยรุ่นในปัจจุบัน มีทั้งสิ่งเล็ดลอดทุกอย่างในนั้น มีระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัย บรรยากาศจะเป็นกันเองในหมู่เพื่อนฝูง หรือจะทำความรู้จักกับคนรอบข้างก็ได้ ปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

10. บาร์ โดยมากเรียกกันว่า บาร์อะโกโก้ มีการโชว์ประเภทนุ่งน้อยห่มน้อย หรือเปลือยกายไปเต้นบนเวที ส่วนใหญ่ผู้ให้บริการเป็นชาวต่างประเทศ คนไทยมีบ้างเพียงเล็กน้อย

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นจะพบว่าสถานเริงรมย์มีหลายประเภท แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นนิยมไปเที่ยวซึ่งได้แก่ คาราโอเกะ ดิสโกเธค คอฟฟี่ชอป และผับ

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากงานวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์" เป็นงานวิจัยใหม่ซึ่งยังไม่มีผู้ใดทำ แต่ได้มีงานวิจัยใกล้เคียง และ น่าสนใจ ดังนี้

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 14) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความคิดเห็นซึ่งถูกกระตุ้นด้วยอารมณ์ ทำให้บุคคลพร้อมที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เจตคติอยู่ระหว่างความรู้และการนำไปใช้ในการปฏิบัติ ซึ่งแสดงออกมาในรูปความรู้สึกในทางบวก ทางลบ และความรู้สึกที่อยู่ระหว่างทางบวก ทางลบ คือความไม่แน่ใจ รู้สึกเฉยๆ ซึ่งอยู่ในระดับที่แตกต่างกันไปของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อม การกระทำ ความคิด และสถานการณ์นั้นต่างกัน อันเป็นผลมาจากประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ความเชื่อ และการเรียนรู้

เจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์มีผลอย่างมากต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ เจตคติจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับความรู้ที่มีอยู่ ถ้าผู้ใดมีความรู้ดี เจตคติต่อสิ่งนั้นจะถูกต้องและดีตามไปด้วย

เมื่อเจตคติดีแล้วแนวโน้มที่จะส่งเสริมให้ผู้นั้นแสดงพฤติกรรมไปในทางที่ดี ก็มีมากขึ้น จากการศึกษาของ มาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนัดพบ การศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลศึกษาพบว่า เยาวชนมีเจตคติโดยส่วนรวมไม่เห็นด้วยต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อเป็นการนัดพบ เพราะเป็นสถานที่ที่ไม่ดี คือเป็นแหล่งอบายมุข และจากการศึกษาของนันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ทักษะคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นอย่างไร

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเที่ยวสถานเริงรมย์

จิราพร เชาวน์ประยูร (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องวัยรุ่นกับดิสโกเธค เจตคติของกลุ่มผู้ปกครอง และกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของกลุ่มผู้ปกครองต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน และสถานบริการดิสโกเธค กลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีเจตคติต่อสถานบริการดิสโกเธคว่าเป็นสถานที่ที่ไม่ดี คือ เป็นแหล่งอบายมุข ไม่เหมาะสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ยังต้องอาศัยการแยกแยะสิ่งดีและสิ่งที่ไม่ดี สถานบริการดิสโกเธคดำรงอยู่ในสังคมไทยได้เป็นเวลานาน เพราะเป็นธุรกิจที่ให้ผลประโยชน์แก่ผู้ประกอบการมาก ประกอบกับมาตรการของรัฐในการควบคุมไม่เข้มงวดพอ สำหรับเจตคติในการป้องกันและแก้ไขปัญหา นั้น กลุ่มประชากรเห็นว่าบิดามารดา ผู้ปกครอง ควรจะให้การเอาใจใส่ในความประพฤติของนักเรียน นอกเหนือไปจากให้เด็กทางด้านวิชาการ ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจควรจะปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเคร่งครัด ด้านบทบาทของรัฐ ควรจะมีมาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวดต่อสถานบริการดิสโกเธคและสื่อมวลชน นอกจากนี้แล้ว รัฐควรให้สวัสดิการแก่ประชาชนในรูปของสถานพักผ่อนหย่อนใจ สนามกีฬา สวนสาธารณะ ฯลฯ อย่างพอเพียง

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2530 : 1 , 8) ได้ทำสำรวจโดยใช้แบบสอบถามในเรื่องนิสิตจุฬาปี 1 กับดิสโกเธค ผลการสำรวจพบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 1 เคยไปเที่ยวดิสโกเธคคิดเป็นร้อยละ 57.8 ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะไม่เกิน 5 ครั้งต่อเดือน สำหรับค่าใช้จ่ายในการไปเที่ยวดิสโกเธคแต่ละครั้ง ประมาณ 100 - 200 บาท ร้อยละ 25.2 ใช้ 201 - 300 บาท และอีกร้อยละ 14.7 จ่ายไม่เกิน 100 บาทต่อการเที่ยว 1 ครั้ง นอกจากนี้เสียค่าใช้จ่ายมากกว่า 300 บาทต่อครั้ง ส่วนเหตุผลที่ไปเที่ยวดิสโกเธคนั้นมีด้วยกันหลายอย่างซึ่งกระจายน้ำหนักเท่าๆ กันใน 3 อันดับเหตุผลที่นิสิตตอบมากที่สุด คือ ตามเพื่อนไปร้อยละ 35.6

อันดับ 2 คือ ไปเพื่อหาประสบการณ์ร้อยละ 34.8 และเพื่อไปพักผ่อนร้อยละ 30.4 นอกนั้นตอบว่า ไปเพื่อไปออกกำลังกาย ไปชมรายการพิเศษที่จัดขึ้น และตั้งใจไปเดินร่ำโดยเฉพาะ

ในด้านความคิดเห็นของนิสิตต่อความรู้สึกของผู้ปกครองนิสิตที่ไปเที่ยวดิสโกเธค ตอบว่า มีผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 11.3 ไม่เห็นด้วยร้อยละ 36.5 เฉยๆ ร้อยละ 52.2 ส่วนผู้ที่ไม่เคยไปเที่ยว พบว่า มีผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 35.7 ไม่เห็นด้วยร้อยละ 61.9 และเฉยๆ ร้อยละ 34.5 และหากจะมีการสั่งปิดดิสโกเธค มีนิสิตเห็นด้วยร้อยละ 18.3 เพราะว่าการเปิดดิสโกเธคเป็นการส่งเสริมเยาวชนในทางที่ผิด ทำให้ประสาทรู ประสาทตาเสีย ส่วนนิสิตที่ไม่เห็นด้วยร้อยละ 44.3 โดยให้เหตุผลว่าถึงแม้ว่าจะปิดดิสโกเธคสามารถแอบเปิดได้ ทางที่ดีควรจะพัฒนาดิสโกเธคให้เป็นสถานที่ผ่อนคลายด้วยการเดินร่ำให้สนุกไปกับเสียงเพลง มีการระบุนาฏยเด็กแน่นอนที่สามารถเข้าไปได้ อีกประการหนึ่งหากปิดดิสโกเธคเพื่อแก้ปัญหาการมั่วสุมของเยาวชนวัยรุ่นเด็ก ก็ยังสามารถหาแหล่งมั่วสุมได้อีก

นายนภา สีนรุตต์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อดิสโกเธค ศึกษาปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการของสถานดิสโกเธค ศึกษาผลกระทบของดิสโกเธคที่มีต่อนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ การศึกษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเคยใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคจำนวนร้อยละ 61.57 และไม่เคยใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคจำนวนร้อยละ 38.43 และนักเรียนส่วนมากมีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี

นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การเข้าไปในสถานบริการดิสโกเธคทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน นับว่าเป็นการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ ทำให้รู้จักเพื่อนทั้งหญิง ชายมากขึ้น เป็นสถานที่ที่ทำให้วัยรุ่นได้แสดงออกอย่างอิสระตามความต้องการได้มาก และนอกจากนี้การเข้าไปใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคเป็นการใช้เงินฟุ่มเฟือย หากเข้าไปบ่อยๆ จะทำให้ตาเสีย หรือการไต่ยนบกพร่อง ทำให้เกิดปัญหายาเสพติดเพิ่มขึ้น ทั้งยังก่อให้เกิดปัญหาการมั่วสุม ล่าสอนทางเพศ มีแนวโน้มให้เกิดธุรกิจขายตัวทั้งหญิงและชาย นักเรียนที่เข้าไปใช้บริการอาจถูกชักจูงไปในทางที่มีชอบได้ และการแสดงออกถึงกิจกรรมต่างๆ ในสถานบริการดิสโกเธค เป็นสิ่งที่ขัดศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ

ปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการสถานดิสโกเธค พบว่า ได้แก่ ปัจจัยทางด้านครอบครัว กล่าวคือ การที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ มีภารกิจมากเกินไป มีความขัดแย้งต่อกัน หรือรักลูกไม่เท่ากัน ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตร

หลาน เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นหาทางออกไปเที่ยวเตร่นอกบ้าน มีการคบเพื่อนและชักจูงไปเที่ยวสถานบริการดิสโกเธค และนอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านดิสโกเธค ได้แก่ ระบบแสง สี เสียง

การโฆษณา การจัดกิจกรรมต่างๆ สภาพแวดล้อม ตลอดจนบรรยากาศและการตกแต่งภายในสถานบริการดิสโกเธค มีส่วนผลักดันให้สนใจหรือใช้บริการ ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อเยาวชนวัยรุ่นในด้านต่างๆ อาทิ สุขภาพ ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

มาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ และศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านประชากร ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ที่มีผลทำให้เกิดทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการแตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า

1. เยาวชนมีทัศนคติโดยส่วนรวมไม่เห็นด้วย ต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ โดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 (จากคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 และต่ำสุดเท่ากับ 1)

2. จากการศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีลักษณะทางด้านประชากรและเศรษฐกิจ สังคมต่อไปนี้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ประเภทสถานศึกษา ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา รายได้ของเยาวชน ประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้สถานบริการดิสโกเธค และความถี่ในการไปใช้สถานดิสโกเธค และพบว่า เยาวชนที่มีระดับชั้นเรียน อาชีพของบิดามารดา และการรับข่าวสารเกี่ยวกับมลภาวะทางเสียงในดิสโกเธค แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อารีย์ สัตย์กุล (2531 : ก - ค) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคและปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เคยไปสถานดิสโกเธคส่วนใหญ่เริ่มไปสถานดิสโกเธคในปี พ.ศ. 2529 มีอายุเฉลี่ย 15.6 ปี และมีจำนวนครั้ง ในการไปสถานดิสโกเธค เฉลี่ยเดือนละ 1 ครั้ง กิจกรรมที่ทำมากที่สุดขณะอยู่ในสถานดิสโกเธคคือการเต้นรำ และสาเหตุที่ทำให้ไปเที่ยวสถานดิสโกเธคครั้งแรกเนื่องจากอยากรหาประสบการณ์ รองลงมาคือ เพื่อนชักชวน นักเรียนไปสถานดิสโกเธคครั้งแรกกับเพื่อน และบุคคลที่ชักชวนให้ไปสถานดิสโกเธคก็คือ เพื่อนเช่นกัน นักเรียนส่วนใหญ่ไปสถานดิสโกเธคโดยที่บิดามารดา หรือ ผู้ปกครองทราบ และไม่ได้แสดงปฏิกิริยาแต่อย่างใด นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยเกิดกรณีวิวาทขณะไปสถานดิสโกเธค นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนอยากมี

ความรู้สึกไปเที่ยวพักผ่อนและความสบายใจมากกว่าอารมณ์อื่น ๆ ทั้งก่อนไปสถานดิสโกเธค ขณะอยู่สถานดิสโกเธค และหลังไปสถานดิสโกเธค

สาเหตุที่ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษา มีพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกัน พบว่าสาเหตุอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนยังคงไปสถานดิสโกเธคในปัจจุบัน คือไปแล้วเกิดความสนุกสนาน รองลงมาคือ อยากเดินร่ำกับเพื่อนฝูง และเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิดยังไปเที่ยวกัน สาเหตุอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเลิกไปสถานดิสโกเธค คือมีความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ไปอีก รองลงมาคือทราบว่างานสถานดิสโกเธค เป็นโทษต่อสุขภาพ และได้รับคำแนะนำจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด ส่วนสาเหตุอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่เคยไปสถานดิสโกเธค คือ สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย รองลงมา คือ ผู้ปกครองห้ามและมีนิสัยไม่ชอบเที่ยว

นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา ขนาดครอบครัว บรรยากาศภายในครอบครัว และภูมิสำเนา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2542 ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมเที่ยวมากที่สุด สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์มาจากด้านตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง วัยรุ่นที่มีเพศต่างกัน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ต่างกันมีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา ขนาดครอบครัว บรรยากาศภายในครอบครัว และภูมิสำเนา ต่างกันมีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกันแตกต่างกัน

มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง - จ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจของเยาวชนที่มีต่อสถานเริงรมย์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2528 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงทั้งสองระดับโรงเรียน สนใจการใช้สถานเริงรมย์ประเภทต่างๆอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ชอบไปเที่ยวกับเพื่อนเพศเดียวกัน นักเรียนชายส่วนมากชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากที่สุด รองลงมาคือชอบชมภาพยนตร์ นอกจากนั้นชอบไปเที่ยวสถานที่ที่มีหญิงบริการ ส่วนนักเรียนหญิงชอบไปชมภาพยนตร์

มากที่สุด ต่างจากนักเรียนชาย รองลงมาชอบไปเล่นสเก็ต และชอบไปและชอบเที่ยวดิสนีย์แลนด์เป็นลำดับถัดไป เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการไปใช้บริการสถานเริงรมย์ในแต่ละครั้ง นักเรียนอาชีวศึกษาใช้เงินครั้งละประมาณ 100 บาท ส่วนนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จะใช้เงินครั้งละประมาณ 550 บาท นักเรียนชายในอาชีวศึกษาจะเก็บเงินไว้เที่ยวเองโดยไม่ต้องขอจากผู้ปกครอง ซึ่งต่างจากนักเรียนหญิงที่จะขอเงินจากผู้ปกครอง ไปเที่ยว นักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ เหตุผลนักเรียนชายและหญิงไปใช้บริการสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่คือ เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ รองลงมาเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อต้องการได้ประสบการณ์ใหม่ๆสถานเริงรมย์ที่นักเรียนชอบไปเที่ยวมีอิทธิพลต่อนักเรียนทั้งสองเพศปานกลาง อุปสรรคของนักเรียนชายในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์คือ ไม่มีเงิน ผู้ปกครองไม่อนุญาต และไม่มีเพื่อนไปด้วย อุปสรรคของนักเรียนหญิงในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์นั้น ส่วนใหญ่คือ ผู้ปกครองไม่อนุญาต รองลงมาคือ ไม่มีเงินและไม่มีเพื่อนไปด้วย ทั้งสองเพศทั้งในโรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความเชื่อว่าการไปเที่ยวสถานเริงรมย์เหล่านี้ให้คุณประโยชน์มากกว่าโทษ ประโยชน์ที่สำคัญคือ การให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินและทำให้คลายความเครียดได้ ทั้งยังช่วยให้มีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ และเป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ส่วนโทษนั้น นักเรียนให้ความเห็นว่า เป็นการส่งเสริมนิสัยฟุ่มเฟือยมากที่สุด รองลงมา คือ การทำเสียสุขภาพและมีผลเสียต่อการเรียน รวมทั้งเป็นบ่อเกิดของปัญหายาเสพติดและปัญหาทางเพศ ตลอดจนทำให้เกิดการวิวาทและอาชญากรรมต่างๆได้ สำหรับการใช้เวลาว่างของนักเรียนนั้น นักเรียนชายส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างเล่นกีฬามากที่สุด ติดตามด้วยการฟังเพลง ทำการบ้าน และอ่านหนังสือ ส่วนนักเรียนหญิงนั้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ ฟังเพลง รองลงมา ได้แก่ ทำการบ้าน อ่านหนังสือ และ ดูโทรทัศน์ ตามลำดับ

อลิศรา ชูชาติและคณะ (2538 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเข้าไปศึกษาสังเกตในสถานการณ์จริง และใช้ชีวิตรูปแบบเดียวกับกลุ่มวัยรุ่นที่ศึกษา และมีการสนทนากับกลุ่มเป้าหมายของการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า หญิงวัยรุ่นนั้นส่วนใหญ่อายุประมาณ 15 – 16 ปี เป็นผู้ที่รักความสนุก โดยใช้ชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ สะดวกสบาย ขาดการคิดถึงอนาคตตัวเอง และไม่ทราบถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อสังคมและประเทศชาติ หญิงวัยรุ่นปัจจุบันมีการกล้าแสดงออกมากขึ้น โดยเฉพาะการกล้าแสดงออกความพึงพอใจต่อเพศตรงข้าม และการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เพิ่งจะพบหน้าหรือรู้จักกันในเน็ต และเดินร่ำด้วยกันเท่านั้น หญิงวัยรุ่นเหล่านี้ มีทั้งที่เป็นคนกรุงเทพ หรือมาจากต่างจังหวัด มีทั้งที่กำลังศึกษาอยู่ และมีงานทำแล้ว มีทั้งที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษา

หญิงวัยรุ่นไม่น้อยที่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีทั้งที่มาจากครอบครัวที่ยากจน และปานกลาง จนถึงร่ำรวยแต่ไม่มีเวลาให้ลูก มาจากครอบครัวที่มีแต่พ่อหรือแม่ มีความขัดแย้งกับครอบครัว ไม่ชอบใจในวิธีการอบรมเลี้ยงดูตนเองของพ่อแม่ และส่วนใหญ่ที่มาเที่ยวเป็นเพราะเพื่อนร่วมโรงเรียนหรือเพื่อนร่วมหอพักชักจูง ชวนให้มาเที่ยว และเกิดความพึงพอใจจิตใจ เที่ยวอีกเป็นประจำ

4.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

เพศเป็นตัวแปรที่น่าจะเกี่ยวข้องกับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ของบุคคล จากการศึกษางานวิจัยของ อารีย์ สัตย์กุล (2531 : ก - ค) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคและปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มรวม มีพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าเมื่อศึกษาเฉพาะนักเรียนที่ไปสถานดิสโกเธคในปัจจุบัน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายส่วนมากชอบไปเที่ยวเรคมากกว่านักเรียนหญิง และจากการศึกษาของนันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเพศของวัยรุ่นส่งผลถึงพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าเพศของวัยรุ่น เป็นตัวแปรที่ส่งผลถึงทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

อายุเป็นตัวแปรที่น่าจะเกี่ยวข้องกับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่นมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จากการศึกษางานวิจัยของน้อยนภา สีนุบดี (2530 : บทคัดย่อ) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อดิสโกเธค ศึกษาปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการของสถานดิสโกเธค ศึกษาผลกระทบของดิสโกเธคที่มีต่อนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ การศึกษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเคยใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคจำนวนน้อย

ละ 61.57 และไม่เคยใช้บริการของสถานบริการติสโกเรคจำนวนร้อยละ 38.43 และนักเรียนส่วนมากมีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี

อารีย์ สัตย์กุล (2531 : ก - ค) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเรคและปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเรคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเรคของนักเรียนอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เคยไปสถานติสโกเรคส่วนใหญ่เริ่มไปสถานติสโกเรคในปี พ.ศ. 2529 และมีอายุเฉลี่ย 15.6 ปี ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าอายุจะส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

4.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่

ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่มีผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ หากวัยรุ่นได้เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร และต้องมาพักอาศัยอยู่กับครอบครัว หรือเช่าหอพักอยู่ตามลำพัง ทำให้มีอิสระจากครอบครัว และห่างจากการดูแลควบคุมด้วยกฎเกณฑ์ของครอบครัว มีความอิสระในการปกครองตนเอง และการอยู่ลำพังทำให้เกิดความเป็นส่วนตัว อาจส่งผลให้มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์และพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ง่าย จากการศึกษาของ อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 33) พบว่า วัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์หลายคนแยกตัวมาจากบ้าน จากพ่อแม่ จากครอบครัวเพื่อมาเรียนหนังสือในกรุงเทพมหานคร มาอาศัยอยู่ตามหอพัก หรือมาเช่าห้องพักอยู่ตามหอพัก หอพักเหล่านี้ไม่มีกฎเกณฑ์เข้มงวด บางแห่งอยู่รวมกันระหว่างชายหญิง มีการใช้ชีวิตค่อนข้างอิสระจึงถูกชักชวนจากเพื่อนร่วมหอพัก นำไปสู่การเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างๆ บางคนก็พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องที่มีเวลาดูแลเอาใจใส่น้อย จึงมีอิสระในการคบเพื่อน ต่างชักชวนกันนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ออกเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์และจากการศึกษาของ มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 105) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ไม่เที่ยวในเวลากลางคืน ไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ปกครอง เนื่องจากบางคนพักอาศัยอยู่กับญาติ อยู่หอพักอยู่กับเพื่อน จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่มีผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

4.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับที่มาของรายได้

ที่มาของรายได้ เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สำคัญน่าจะส่งผลต่อทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่น ซึ่งจากการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง - จ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจของเยาวชนที่มีต่อสถานเริงรมย์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อ

เยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2528 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงทั้งสองระดับโรงเรียน นักเรียนชายในอาชีวศึกษาจะเก็บเงินไว้เที่ยวเองโดยไม่ต้องขอจากผู้ปกครอง ซึ่งต่างจากนักเรียนหญิงที่จะขอเงินจากผู้ปกครอง ไปเที่ยว นักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ และจากการศึกษาของ นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ ใช้เงินในการเที่ยวมาจากเงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ที่มาของรายได้จะส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

4.2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

รายได้เป็นตัวบ่งชี้ถึงสถานะทางเศรษฐกิจ และมีผลต่อการดำรงชีวิตของวัยรุ่น ถ้ามีรายได้มากพอ ทำให้วัยรุ่นนำรายได้ที่ได้รับไปใช้ในทางฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะนำไปใช้ในทางหาประโยชน์ใส่ตัว เหล่านี้ย่อมส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ที่วัยรุ่นได้รับเป็นตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จากการศึกษางานวิจัยของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการไปใช้บริการสถานเริงรมย์ในแต่ละครั้ง นักเรียนอาชีวศึกษาใช้เงินครั้งละประมาณ 100 บาท ส่วนนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จะใช้เงินครั้งละประมาณ 550 บาท

จากการศึกษางานวิจัยของมาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการศึกษาของนันทยา คงประพันธ์ (2543:116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ที่วัยรุ่นได้รับ เป็นตัวแปรที่ส่งผลถึงทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พบว่าสถานเริงรมย์เป็นแหล่งอบายมุขไม่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นที่จะไปเที่ยว และเป็นแหล่งที่เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆได้ง่าย และนอกจากนี้การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ทำให้ต้องใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย เพื่อให้มีค่านิยมที่เหมือนเพื่อนๆที่ไปเที่ยวด้วยกัน ดังนั้นรัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และมีการสอดส่องที่เข้มงวด รวมทั้งมีการอธิบายและประชาสัมพันธ์อย่างชัดเจนเพื่อให้ทราบถึงผลดีและผลเสียของการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ รวมถึงสื่อมวลชน และให้คำแนะนำปรึกษากับครอบครัวถึงวิธีการที่จะเข้าถึงวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น รวมถึงภาครัฐควรให้สวัสดิการแก่ประชาชน โดยพยายามจัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สนามกีฬา สวนสาธารณะ ฯลฯ อย่างพอเพียง เพื่อให้วัยรุ่นเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ มาเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยรุ่นที่ มาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยรุ่นที่ มาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 400 คน แบ่งโดยใช้เพศ และอายุเป็นเกณฑ์ในการแบ่งจำนวนเท่าๆกัน ได้แก่ เพศหญิงจำนวน 200 คน และ เพศชายจำนวน 200 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งจะประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของตัวนักศึกษา ตามตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ ที่มาของรายได้ จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ เป็นแบบสอบถามชนิดให้เลือกคำตอบที่กำหนดตัวเลือกไว้ให้

โดยแบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ที่สร้างขึ้น จำนวน 45 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scales) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยมาก ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเลย

คุณภาพของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการนำไปทดสอบหาความตรง (Validity) ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ได้แก่ ความสอดคล้องและความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำแบบวัดที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 100 คน และนำผลที่ได้มาตรวจคะแนน และวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามด้วยวิธี Item – total correlation และพิจารณาข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก มากกว่า 0.50 ขึ้นไปและครอบคลุมนิยามปฏิบัติการ มาใช้เป็นแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 40 ข้อ

3. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 5 มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alpha) (Cornbach, 1990 : 202 – 204) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9591

ตัวอย่าง แบบสอบถาม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ขอให้นักศึกษาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงข้อละเครื่องหมายเดียวนั้น

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย เลย
1.	สถานเริงรมย์เป็นที่ที่ีเหมาะสำหรับการพบปะ สังสรรค์					
2.	สถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่ออกกำลังกายที่ดี					
3.	บุคคลที่ไปเที่ยงสถานเริงรมย์เป็นคนทันสมัย					

ลักษณะแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถามที่สนคิตต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์นักศึกษาของวัยรุ่น จำนวน 40 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ได้แก่

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านบ้างและบางครั้งไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก

ไม่เห็นด้วยเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นทั้งด้านบวกและทางลบ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) ของ Likert มี 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเลย

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ ดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	จะได้	5	คะแนน
2. เห็นด้วยมาก	จะได้	4	คะแนน
3. ไม่แน่ใจ	จะได้	3	คะแนน
4. ไม่เห็นด้วย	จะได้	2	คะแนน
5. ไม่เห็นด้วยเลย	จะได้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	จะได้	1	คะแนน
2. เห็นด้วยมาก	จะได้	2	คะแนน
3. ไม่แน่ใจ	จะได้	3	คะแนน
4. ไม่เห็นด้วย	จะได้	4	คะแนน
5. ไม่เห็นด้วยเลย	จะได้	5	คะแนน

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ โดยมี ข้อความทางบวกจำนวน 31 ข้อ และ ข้อความทางลบจำนวน 9 ข้อ

เกณฑ์การแปลความหมาย

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีทัศนคติระดับทางลบต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีทัศนคติระดับค่อนข้างลบต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีทัศนคติในระดับปานกลางต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีทัศนคติระดับค่อนข้างบวกต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีทัศนคติระดับทางบวกต่อการเที่ยวสถานเชิงรมย์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังมหาวิทยาลัยรามคำแหงและชี้แจงให้นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ของการเก็บ และขอความร่วมมือเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ผลตามความเป็นจริง

2. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปเก็บข้อมูลกับวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 400 คน

3. นำแบบวัดที่เก็บมาได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ ในการตอบแบบวัดทุกฉบับเพื่อที่จะได้นำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / FW (Statistic Package for Social Science for Window) และการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1.ตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยของแบบสอบถามแต่ละฉบับจากกลุ่มตัวอย่างและคัดเลือกเฉพาะที่สมบูรณ์ไว้สำหรับนำมาวิเคราะห์ต่อไป

2.นำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์แจกแจงความถี่ค่าร้อยละ

3.นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยทดสอบด้วยค่า t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ ข้อ 2

5.เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยทดสอบด้วยค่า F-test เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 , 4 และ 5

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถาน
เจริญรมย์” มีความมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อศึกษาระดับทัศนคติและเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อ
การเที่ยวสถานเจริญรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ ,
ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ โดยผู้วิจัยได้
ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือการวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้สถิติค่าที
(t – test) และ สถิติค่าเอฟ (F – test)

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้
เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายและเพื่อสะดวกต่อการนำเสนอ ผู้วิจัยได้กำหนด
สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบที (t-test)
F	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบเอฟ (F-test)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Square)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย โดยแบ่งเป็นในส่วนแรกจะเสนอ
ข้อมูลพื้นฐานที่ประกอบด้วยข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างเพื่อเป็นพื้นฐานในการเข้าใจเกี่ยวกับ
ลักษณะและขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากนั้นได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน
รายละเอียดต่าง ๆ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหงที่เข้ามาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 400 ดังปรากฏผลในตารางที่ 1 - 8

ตาราง 1 ปัจจัยทางชีวสังคม จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายรับต่อสัปดาห์

ข้อมูล —	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	200	50.0
หญิง	200	50.0
2. อายุ		
อายุระหว่าง 18 - 19 ปี	200	50.0
อายุระหว่าง 20 - 21 ปี	200	50.0
3. ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่		
พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	114	28.5
พักอาศัยหอพักบริเวณ		
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	171	42.8
พักอาศัยหอพักทั่วไป	115	28.8
4. ที่มาของรายได้		
รายได้ที่ได้รับมาจากกองทุน		
กู้ยืมเพื่อการศึกษา	112	28.0
รายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน	46	11.5
รายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัว	242	60.5

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
5. จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์		
จำนวนรายได้ระดับมากกว่า		
2000 บาทต่อสัปดาห์	36	9.0
จำนวนรายได้ระดับปานกลาง		
ตั้งแต่ 701 - 2000 บาทต่อสัปดาห์	189	47.3
จำนวนรายได้ระดับน้อย		
ต่ำกว่า 700 บาทต่อสัปดาห์	175	43.8

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เป็นเพศหญิงและเพศชายจำนวนเท่ากัน คือ เพศหญิงและเพศชายจำนวนเพศละ 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 - 19 ปี เป็นจำนวน 200 คน และอายุระหว่าง 20 - 21 ปี จำนวน 200 คนเป็นจำนวนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 50 โดยส่วนใหญ่มีที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ยังศึกษาอยู่ โดยพักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 มีที่มาของรายได้โดยเป็นรายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัวโดยไม่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมหรือจากการทำงาน และมีที่มาของรายได้เป็นรายได้ที่ได้รับมาจากทำงาน ซึ่งถึงแม้จะได้รับจากครอบครัวแต่ไม่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเป็นจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ส่วนจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ ในระดับปานกลาง คือ ตั้งแต่ 701 - 2000 บาทต่อสัปดาห์มากที่สุด จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 และมีจำนวนรายได้ระดับมาก สูงกว่า 2000 บาทต่อสัปดาห์น้อยที่สุด คือ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9

การวิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีต่อการเที่ยวสถาน
 ธรรมะ ดังปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย
 รามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานธรรมะ และระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย
 รามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานธรรมะโดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	สถานธรรมะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะ สังสรรค์	2.85	1.100	ปานกลาง
2.	สถานธรรมะเป็นสถานที่ที่ออกกกำลังกายที่ดี	2.12	1.084	ค่อนข้างลบ
3.	การมีสถานธรรมะแสดงถึงความเจริญและความ ทันสมัยของบ้านเมือง	2.56	1.102	ปานกลาง
4.	บุคคลที่ไปสถานธรรมะเป็นคนทันสมัย	2.40	1.002	ค่อนข้างลบ
5.	การไปเที่ยวสถานธรรมะไม่ทำให้เกิดผลเสียต่อการ เรียน	2.61	1.169	ปานกลาง
6.	สำหรับวัยรุ่นไม่มีที่ใดทำให้มีความสุขเท่ากับการ เที่ยวสถานธรรมะ	2.01	1.058	ค่อนข้างลบ
7.	สถานธรรมะช่วยลดความทุกข์ใจของท่านได้	2.67	1.161	ปานกลาง
8.	สถานธรรมะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของท่าน ได้	3.04	1.139	ปานกลาง

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
9.	การไปสถานเริงรมย์สามารถชดเชยความสุขที่ไม่ได้รับจาก ที่บ้าน	2.11	0.962	ค่อนข้างลบ
10.	สถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่ท่านได้แสดงออกอย่างอิสระ ตามต้องการ	2.95	1.129	ปานกลาง
11.	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นเป็นแหล่งที่มาของ ปัญหาสังคม	2.01	0.985	ค่อนข้างลบ
12.	การเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นประจำมีผลทำให้การเรียนตก ต่ำลง	2.01	1.027	ค่อนข้างลบ
13.	ท่านอยากให้สถานเริงรมย์มากขึ้น	2.06	0.884	ค่อนข้างลบ
14.	ท่านชอบที่จะไปพักผ่อนในสถานเริงรมย์	2.17	1.008	ค่อนข้างลบ
15.	ท่านชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เมื่อรู้สึกไม่สบายใจ	2.44	1.179	ค่อนข้างลบ
16.	ท่านชอบบรรยากาศในสถานเริงรมย์	2.24	1.039	ค่อนข้างลบ
17.	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกสนุกสนาน	3.05	1.193	ปานกลาง
18.	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกว่าตนเป็นคนน่าสนใจ	2.24	0.902	ค่อนข้างลบ
19.	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย	2.73	1.098	ปานกลาง

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	X	S.D.	ระดับ
20.	ท่านชอบคบเพื่อนที่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์	2.16	0.878	ค่อนข้างลบ
21.	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะเป็นแหล่งอบายมุข	2.42	1.163	ค่อนข้างลบ
22.	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกถึงความปัญหาทุกอย่าง	2.34	0.993	ค่อนข้างลบ
23.	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า	2.44	1.039	ค่อนข้างลบ
24.	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะทำให้สุขภาพร่างกายทรุดโทรม	2.20	0.973	ค่อนข้างลบ
25.	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะทำให้ผลการเรียนตกต่ำลง	2.17	1.055	ค่อนข้างลบ
26.	เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำได้ ท่านยินดีที่จะไปเที่ยวกับเพื่อน	2.95	1.076	ปานกลาง
27.	ถ้าท่านทำได้ ถึงแม้ท่านจะมีเงินเพียงพอกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ท่านก็เลือกไปเที่ยวที่อื่นแทน	1.96	0.849	ค่อนข้างลบ
28.	เมื่อท่านอยากพักผ่อน ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์เกือบทุกครั้ง	1.93	0.854	ค่อนข้างลบ
29.	แม้ท่านมีเวลาว่าง ถ้าท่านสามารถที่จะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ ท่านก็ไม่ไป	2.20	1.063	ค่อนข้างลบ

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
30.	เมื่อท่านรู้สึกเหงา ถ้าเลือกได้ ท่านเลือกไปเที่ยวสถาน เจริญ	2.19	1.063	ค่อนข้างลบ
31.	ถ้าท่านสามารถที่จะไปเที่ยวสถานเจริญได้เกือบทุกคืน ท่านก็จะไป	1.74	0.830	ค่อนข้างลบ
32.	ถึงแม้ท่านจะไม่มีเวลาว่าง ถ้าทำได้ท่านก็จะพยายามหา เวลาในการไปเที่ยวสถานเจริญ	1.81	0.864	ค่อนข้างลบ
33.	แม้ว่าท่านสามารถที่จะไปเที่ยวสถานเจริญได้ ท่านก็ เลือกที่จะไม่ไปเที่ยวสถานเจริญ	2.35	1.159	ค่อนข้างลบ
34.	เมื่อมีโอกาสเที่ยวสถานเจริญ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะรีบ ฉวยโอกาสนั้นไว้	2.16	1.008	ค่อนข้างลบ
35.	ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเจริญถึงแม้ว่าจะอยู่ ห่างจากที่พักของท่านมาก ก็ตาม	2.04	1.014	ค่อนข้างลบ
36.	เมื่อท่านมีเงินเพียงพอ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถาน เจริญทันที	1.95	0.889	ค่อนข้างลบ
37.	เมื่อท่านเห็นโฆษณาสถานเจริญในนิตยสาร ถ้าท่านทำ ได้ ท่านจะชักชวนเพื่อนๆ ไปเที่ยว	2.06	0.911	ค่อนข้างลบ
38.	เมื่อท่านได้ยินเพื่อนพูดคุยกันเกี่ยวกับสถานเจริญ ถ้า ท่านทำได้ ท่านจะชวนเพื่อนไปเที่ยว	2.18	0.937	ค่อนข้างลบ
39.	เมื่อท่านมีเวลาว่างจากการเรียนหรือการทำงาน ถ้าท่านทำ ได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเจริญ	2.25	1.049	ค่อนข้างลบ

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	X	S.D.	ระดับ
40.	เมื่อฟังวิทยุหรือดูทีวีที่โฆษณาสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะชักชวนเพื่อนๆ ไปเที่ยวสถานเริงรมย์	2.11	0.954	ค่อนข้างลบ
	รวม	2.29	1.020	ค่อนข้างลบ

จากตาราง 2 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย รวมค่าแห่งที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมเท่ากับ 2.29 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างลบ เมื่อพิจารณา รายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.05 คือ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ ท่านรู้สึกสนุกสนาน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.81 คือถึงแม้ท่านจะไม่มีเวลาว่าง ถ้าทำได้ท่านก็จะพยายามหาเวลาในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์

และจำแนกจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย รวมค่าแห่งที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย รวมค่าแห่งที่มี ต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์	จำนวน	ร้อยละ
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	21	5.30
ทัศนคติระดับปานกลาง	104	26.00
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	169	42.30
ทัศนคติระดับทางลบ	106	26.50

จากตาราง 3 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย รวมค่าแห่งที่มีต่อการเที่ยว สถานเริงรมย์มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.30 รองลงมา มี ระดับทัศนคติในระดับทางลบ จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 มี และมีระดับทัศนคติในระดับ

ปานกลาง จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับทางค่อนข้างบวก จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.30

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร เพศ

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	14	7.00	7	3.50
ทัศนคติระดับปานกลาง	66	33.00	38	19.00
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	82	41.00	87	43.50
ทัศนคติระดับทางลบ	38	19.00	68	34.00

จากตาราง 4 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์เพศชาย ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00 ส่วนนักศึกษาเพศหญิง มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร อายุ

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์	อายุ 18 - 19 ปี		อายุ 20 - 21 ปี	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	13	6.50	9	4.50
ทัศนคติที่ระดับปานกลาง	42	21.00	61	30.50
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	90	45.00	79	39.50
ทัศนคติระดับทางลบ	55	27.50	51	25.50

จากตาราง 5 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่นอายุ 18 - 19 ปี ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 20 - 21 ปี มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร ที่พักอาศัยของวิทยาลัยในขณะที่กำลังศึกษาอยู่

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถาน เริงรมย์	พักอาศัยอยู่กับ ครอบครัว		พักอาศัยหอพัก บริเวณ มหาวิทยาลัย รามคำแหง		พักอาศัย หอพักทั่วไป	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0	0	0	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	8	7.02	4	2.34	9	7.85
ทัศนคติระดับปานกลาง	25	21.93	49	28.65	28	24.34
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	47	41.22	77	45.03	47	40.86
ทัศนคติระดับทางลบ	34	29.83	41	23.98	31	26.95

จากตาราง 6 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 41.22 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 7.02 ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 45.03 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.34 และนักศึกษาที่พักอาศัยหอพักทั่วไปมีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 40.86 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.85

ตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร ที่มาของรายได้

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถาน เริงรมย์	รายได้ที่ได้รับมา จากกองทุนกู้ยืม เพื่อการศึกษา		รายได้ที่ได้รับมา จากการทำงาน		รายได้ที่ได้รับมา จากครอบครัว	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0	0	0	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	6	5.36	7	15.22	8	3.31
ทัศนคติระดับปานกลาง	23	20.54	10	21.74	72	29.75
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	50	44.64	21	45.65	97	40.08
ทัศนคติระดับทางลบ	33	29.46	8	17.39	65	26.86

จากตาราง 7 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีรายได้ที่ได้รับมาจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 44.64 และระดับทัศนคติน้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.36 ส่วนนักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 45.65 และระดับทัศนคติน้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 15.22 และนักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัว มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 40.08 และระดับทัศนคติน้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.31

ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามตัวแปร จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

ทัศนคติที่มีต่อการเที่ยวสถาน เริงรมย์	จำนวน รายได้ ต่อสัปดาห์ ระดับมาก		จำนวน รายได้ ต่อสัปดาห์ ระดับ ปานกลาง		จำนวน รายได้ ต่อสัปดาห์ ระดับน้อย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)	
ทัศนคติระดับทางบวก	0	0	0	0	0	0
ทัศนคติระดับค่อนข้างบวก	6	16.67	11	5.82	4	2.28
ทัศนคติระดับปานกลาง	7	19.44	60	31.75	39	22.29
ทัศนคติระดับค่อนข้างลบ	12	33.33	73	38.62	81	46.29
ทัศนคติระดับทางลบ	11	30.56	45	23.81	51	29.14

จากตาราง 8 พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ระดับมาก ที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ส่วนนักศึกษาที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 38.62 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.82 และนักศึกษาที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ระดับน้อย มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ส่วนใหญ่มีระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างลบ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 46.29 และระดับทัศนคติที่น้อยที่สุด คือ ระดับทัศนคติในระดับค่อนข้างบวก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.28

การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

สมมติฐานข้อ 1 – 2 เป็นการศึกษาทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ โดยทดสอบด้วยการใช้ค่าสถิติค่าที (t – test) และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่า t

และสมมติฐานข้อ 3 - 5 เป็นการศึกษาทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามที่พักอาศัยของวิทยาลัยในขณะที่ยังศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายรับต่อสัปดาห์ โดยทดสอบด้วยการใช้ค่าสถิติค่าเอฟ (F – test) และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่า F

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาวิทยาลัยเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยเพศหญิง ดังปรากฏผลในตารางที่ 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ

ตัวแปร	n (400)	ทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์			
		$\bar{x}$	SD	t	p
เพศ	ชาย	200	97.285	25.183	
	หญิง	200	86.490	24.663	
				4.331*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี ดังปรากฏผลในตารางที่ 10

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามอายุ

ตัวแปร	n (400)	ทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์			
		$\bar{x}$	SD	t	p
อายุระหว่าง 18 - 19 ปี	200	91.215	26.455		
อายุ				-.528	.598
อายุระหว่าง 20 - 21 ปี	200	92.560	24.500		

จากตาราง 10 พบว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างจากนักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี ซึ่งเป็นไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษารั้วรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษารั้วรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว ดังปรากฏผลในตารางที่ 11

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษารั้วรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร ที่พักอาศัยของรั้วรุ่นในขณะศึกษาอยู่

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ที่พักอาศัยของรั้วรุ่นในขณะศึกษาอยู่						
	ระหว่างกลุ่ม	2	551.684	275.842	.424	.655
	ภายในกลุ่ม	397	258364.250	650.792		
	รวม	399	258915.940			

จากตาราง 11 พบว่านักศึกษารั้วรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างจากนักศึกษารั้วรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว ซึ่งเป็นไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษารั้วรุ่นที่มีที่มาของรายได้โดยได้รับจากครอบครัว มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษารั้วรุ่นที่มีที่มาของรายได้ที่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และจากการทำงาน ดังปรากฏผลในตารางที่ 12

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษารั้วรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร ที่มาของรายได้

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ที่มาของรายได้						
	ระหว่างกลุ่ม	2	3348.238	1674.119	2.601	.075
	ภายในกลุ่ม	397	255567.700	643.747		
	รวม	399	258915.940			

จากตาราง 12 พบว่านักศึกษารั้วรุ่นที่มีที่มาของรายได้โดยได้รับจากครอบครัว มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างจากนักศึกษารั้วรุ่นที่มีที่มาของรายได้ ที่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และ จากการทำงาน ซึ่งเป็นไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 5 นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า ดังปรากฏผลในตารางที่ 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์						
	ระหว่างกลุ่ม	2	5421.876	2710.938	4.246	.015
	ภายในกลุ่ม	397	253494.060	638.524		
	รวม	399	258915.940			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่านักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อหาว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์มาก ปานกลาง และ น้อย ว่ามีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกัน จึงได้ทดสอบต่อไปโดยใช้วิธี เชฟเฟ (Scheffe') ดังตารางที่ 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ได้รับจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ต่างกัน เป็นรายคู่

จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์		น้อย	มาก	ปานกลาง
	$\bar{x}$	87.720	94.472	95.254
น้อย	87.720	-	6.752	7.534*
มาก	94.472		-	0.781
ปานกลาง	95.254			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 14 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ปานกลาง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคือนักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์มาก มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างจากนักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อย และนักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ปานกลาง มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างจากนักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์มาก ซึ่งผลการวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยเอกชน
2. นักศึกษาวิทยาลัยที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี
3. นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะที่ศึกษากับครอบครัว
4. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้โดยได้รับจากครอบครัว มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้ที่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และ จากการทำงาน
5. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า

วิธีการศึกษาวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่เข้ามาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่เข้ามาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 400 คน แบ่งโดยใช้เพศและอายุเป็นเกณฑ์ในการแบ่งจำนวนเท่าๆกัน ได้แก่ เพศหญิงจำนวน 200 คน และ เพศชายจำนวน 200 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยค้างนี้ประกอบด้วย 2 ตอน โดยมีรายละเอียดค้างนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักศึกษา ตามตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ ที่พักอาศัยของวิทยาลัยในขณะที่ยังเรียนอยู่ ที่มาของรายได้ จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของ นันทยา คงประพันธ์ (2543) มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของกลุ่มประชากร จำนวน 40 ข้อ แบบวัดนี้มีลักษณะให้เลือกตอบประกอบด้วยข้อความและมาตราส่วนค่า 5 ระดับ มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .9591

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยดำเนินการค้างนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์
2. ใช้สถิติค่าที (t – test) ในการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2
3. ใช้สถิติค่าเอฟ (F – test) ในการทดสอบสมมติฐานข้อ 3 , 4 และ 5

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เป็นเพศหญิงและเพศชายจำนวนเท่ากัน คือ เพศหญิงและเพศชายจำนวนเพศละ 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 - 19 ปี เป็นจำนวน 200 คน และอายุระหว่าง 20 - 21 ปี จำนวน 200 คนเป็นจำนวน

เท่ากันคิดเป็นร้อยละ 50 โดยส่วนใหญ่มีที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ โดยพักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 มีที่มาของรายได้โดยเป็นรายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัวโดยไม่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมหรือจากการทำงาน และมีที่มาของรายได้เป็นรายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน ซึ่งถึงแม้จะได้รับจากครอบครัวแต่ไม่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเป็นจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ส่วนจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ ในระดับปานกลาง คือ ตั้งแต่ 701 - 2,000 บาทต่อสัปดาห์มากที่สุด จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 และมีจำนวนรายได้ระดับมาก สูงกว่า 2,000 บาทต่อสัปดาห์น้อยที่สุด คือ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9

2. นักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างลบ

3. นักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

4. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

5. นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในขณะที่ศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

6. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

7. นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่

5

อภิปรายผล

จากการศึกษาทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามเพศ ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 จากผลการศึกษาดังกล่าวเป็นเพราะ วัยรุ่นต้องการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ต้องการเป็นคนที่น่าสนใจ

รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินเมื่อได้ไปเที่ยว ซึ่งการไปเที่ยวเป็นการพักผ่อนและเพื่อคลายความเครียด มีความรู้สึกอยากไปเที่ยว และเนื่องมาจากลักษณะของสังคมและวัฒนธรรมไทย ซึ่งสังคมไทยจะยอมรับพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ การมีอิสระในการใช้ชีวิตของนักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มากกว่านักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง นักศึกษาวัยรุ่นเพศชายมีโอกาสดำเนินการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ มากกว่านักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง เนื่องจากรู้สึกปลอดภัยและมีความสะดวกในการเดินทาง ไม่ต้องระมัดระวังตนเองเหมือนนักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง อีกทั้งพ่อแม่ก็ไม่ต้องเป็นห่วง (นันทยา คงประพันธ์. 2543 : 89) ทำให้นักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง อีกทั้งนักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง ได้รับการอบรมจากทั้งสังคมและจากครอบครัวว่าสถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง ไม่ควรจะไป เนื่องจากเป็นแหล่งอบายมุข และทำให้เกิดปัญหาสังคมต่างๆตามมาอีกมากมาย เช่นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส การติดสิ่งเสพติด เป็นต้น สอดคล้องกับผลการสำรวจปัญหาของนักเรียนในกทม. (ไทยรัฐ. 2539 : 15) ที่พบว่าปัญหาของนักเรียนวัยรุ่นใน กทม.คือ การหลบหนีการเรียนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ และ จะเกิดในกลุ่ม นักเรียนชาย มากกว่านักเรียนหญิง เพราะมีโอกาสง่ายกว่าในการเที่ยวสถานเริงรมย์ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษพบว่า นักเรียนชายส่วนมากชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักเรียนหญิง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามอายุ ผลการศึกษพบว่า

นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี และ นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 สามารถอธิบายได้ดังนี้ ว่าการที่ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี เนื่องมาจากสาเหตุอายุ ที่ได้ทำการศึกษานั้น เป็นการศึกษาวัยรุ่นตอนปลายเหมือนกัน และมีช่วงห่างของอายุน้อยเกินไป คือมีช่วงห่างกันระหว่าง 2 ช่วงอายุห่างกันเพียง 1 ปี ได้แก่ อายุ 18 - 19 ปี และ อายุ 20 - 21 ปี ซึ่งจากผลการศึกษาของอารีย์ สัตย์กุล (2531 : ก - ค) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคและปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษพบว่านักเรียนที่เคยไปสถานดิสโกเธคส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 15.6 ปี และจากผลการศึกษาของน้อยนภา สินธุบดี

(2530.) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเคยใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคจำนวนร้อยละ 61.57 และไม่เคยใช้บริการของสถานบริการดิสโกเธคจำนวนร้อยละ 38.43 และนักเรียนส่วนมากมีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี ซึ่งจะเห็นได้ว่างานวิจัยดังกล่าวได้ศึกษากับวัยรุ่นตอนต้น แต่งานวิจัยของผู้วิจัยได้ศึกษากับวัยรุ่นตอนปลาย และช่วงห่างระหว่าง ช่วงอายุที่ผู้วิจัยศึกษาไม่มากพอ คือห่างกันเพียงแค่ 1 ปี ได้แก่ อายุ 18 - 19 ปี และ อายุ 20 - 21 ปี จึงทำให้ผลของการศึกษาออกมาไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้

3. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามพักอาศัยในขณะศึกษา ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในขณะศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 3 ซึ่งได้แก่ นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว สามารถอธิบายได้ดังนี้ ว่าการที่ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่พักอาศัยในหอพักทั่วไป และพักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว เนื่องมาจากในปัจจุบันสถานที่พักอาศัยในขณะศึกษาไม่ว่าจะอยู่บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือ พักอาศัยในหอพักทั่วไป หรือ พักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว ก็เป็นยุคที่เด็กวัยรุ่น นักศึกษา มีอิสระในการคิด ในการกระทำกันมากขึ้น สามารถที่จะออกไปเที่ยวสถานเริงรมย์ได้มากขึ้น ยิ่งนักศึกษารามคำแหงซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นที่เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร และต้องมาพักอาศัยอยู่กับครอบครัว หรือ เช่าหอพักอยู่ตามลำพัง ไม่ว่าจะเป็นหอพักทั่วไป หรือหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้มีอิสระจากครอบครัว และห่างจากการดูแลควบคุมด้วยกฎเกณฑ์ของครอบครัว มีความอิสระในการปกครองตนเอง และการอยู่ลำพังทำให้เกิดความเป็นส่วนตัว อาจส่งผลให้มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์และมีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ง่าย และถึงแม้ว่านักศึกษาจะพักอาศัยในขณะศึกษากับครอบครัว แต่จากสภาพสังคมในปัจจุบัน ความใกล้ชิดสนิทสนม ความอบอุ่นของความเป็นครอบครัวยิ่งน้อยลง ประกอบกับสถานเริงรมย์ในปัจจุบันก็มีอยู่ทั่วกรุงเทพฯ ไม่เฉพาะแต่ที่หน้ามหาวิทยาลัยรามคำแหงเท่านั้น และสถานเริงรมย์ต่างๆก็มีสิ่งดึงดูดใจให้เข้าไปใช้บริการ มีการโฆษณาทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ อีกทั้งยังเป็นคำนิยมของวัยรุ่นว่าการไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเรื่องดี เป็นคนที่มีรสนิยม เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง ดังผลการศึกษาของ อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 33) พบว่า วัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์หลายคนแยกตัวมาจากบ้าน จากพ่อแม่ จากครอบครัวเพื่อมาเรียนหนังสือในกรุงเทพมหานคร มาอาศัยอยู่ตามหอพัก

หรือมาเช่าห้องพักอยู่ตามหอพัก หอพักเหล่านี้ไม่มีกฎเกณฑ์เข้มงวด บางแห่งอยู่รวมกันระหว่างชาย หญิง มีการใช้ชีวิตค่อนข้างอิสระจึงถูกชักชวนจากเพื่อนร่วมหอพัก นำไปสู่การเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างๆ บางคนก็พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องที่มีเวลาดูแลเอาใจใส่น้อย จึงมีอิสระในการคบเพื่อน ต่างชักชวนกันนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ออกเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์และจากการศึกษาของ มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 105) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ไปเที่ยวในเวลากลางคืน ไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ปกครอง เนื่องจากบางคนพักอาศัยอยู่กับญาติ อยู่หอพัก อยู่กับเพื่อน ดังนั้น จากเหตุผลและผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ให้ผลของการศึกษาออกมาไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้

4. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่มาของรายได้ ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 สามารถอธิบายได้ดังนี้ ว่าการที่ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้โดยได้รับจากครอบครัว มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีที่มาของรายได้ที่ได้รับจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และ จากการทำงาน เนื่องมาจากปัจจุบันสถานเริงรมย์มีสิ่งเร้า และยั่วยุ มีการโฆษณาทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ยังเป็นค่านิยมของวัยรุ่นว่าการไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเรื่องดี เป็นคนที่มีรสนิยม เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง อีกทั้งยังได้สนุกสนานผ่อนคลายความเครียด หากไม่ได้ไปจะกลายเป็นคนไม่มีรสนิยม ดังนั้น นักศึกษาวัยรุ่นจะมีที่มาของรายได้ ไม่ว่าจะเป็นได้รับจากครอบครัว กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือ จากการทำงาน หรือมีที่มาของรายได้จากทั้งครอบครัวและการทำงาน หรือจากทั้งครอบครัวและจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือได้รับจากทั้งกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และจากการทำงาน หรือจากทั้งครอบครัว จากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และ จากการทำงานรวมกันก็ตาม นักศึกษาวัยรุ่นยินดีที่จะจ่ายเงินเพื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง และสังคม ว่าเป็นคนทันสมัย มีรสนิยม ซึ่งต่างจากผลการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง - จ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงทั้งสองระดับโรงเรียน นักเรียนชายในอาชีวศึกษาจะเก็บเงินไว้เที่ยวเองโดยไม่ต้องขอจากผู้ปกครอง ซึ่งต่างจากนักเรียนหญิงที่จะขอเงินจากผู้ปกครอง ไปเที่ยว นักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ และจากการศึกษาของ นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ ใช้เงินในการเที่ยวมาจากเงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง เพราะผลการศึกษาของผู้วิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ศึกษาเฉพาะวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งมีรายได้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัว ซึ่งต่างจาก

ผู้วิจัย ที่ได้ศึกษากับนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มุ่งการศึกษา วิทยาลัยตอนปลาย และมีรายได้เป็นของตนเองแล้ว และอาจมีรายได้มาจากหลายทางด้วยกัน เช่น ได้มาจากทั้งครอบครัว จากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา และ จากการทำงานรวมกันเป็นต้น จึงสามารถนำเงินที่ตนเองหามาได้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจได้ จึงทำให้ผลการศึกษาทศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่มาของรายได้ ได้ผลว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีที่มาของรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

5. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า

พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 จากผลการศึกษาดังกล่าวเป็นเพราะ ปัจจุบันสถานเริงรมย์มีอยู่มากมายทั่วกรุงเทพมหานคร สถานเริงรมย์เหล่านี้ได้รับการโฆษณาทางสื่อมวลชนแทบทุกสื่อ อาทิ นิตยสาร หนังสือพิมพ์หน้าบันเทิง วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เอื้ออำนวยต่อการลอกเลียนแบบ โดยเฉพาะเรื่องที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ (กฤษณ์ ทองเลิศ. 2539 : 89) อีกทั้งวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีโอกาสสูงที่จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยจากการเที่ยว ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเที่ยวเตร่ ซึ่งกลายเป็นวัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นในสังคมเมืองหลวง (นันทยา คงประพันธ์. 2543 : 116) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของมาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานบริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการศึกษาของนันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง สอดคล้องกับการศึกษาของ นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 89) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์นั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างเพศ เนื่องจากนักศึกษาวัยรุ่นเพศชายมีโอกาสในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ มากกว่านักศึกษาวัยรุ่นเพศหญิง เนื่องจากรู้สึกปลอดภัยและมีความสะดวกในการเดินทาง ดังนั้นผู้ประกอบการ รวมถึง ครู อาจารย์ สถาบันการศึกษา รัฐบาล รวมถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะมีการเข้าไปดูแลโดยให้ความรู้แก่วัยรุ่น โดยเฉพาะเพศชาย ให้มีค่านิยมต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควร มีการจัดกิจกรรมอย่างอื่นเพื่อพัฒนาทักษะแทนการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่นการเล่นกีฬา เป็นต้น

2. จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า นักศึกษาวัยรุ่นที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ต่างกัน มีพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์นั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ ดังนั้นผู้ประกอบการ รวมถึง ครู อาจารย์ สถาบันการศึกษา รัฐบาล รวมถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะมีการเข้าไปดูแลการใช้จ่ายของวัยรุ่น และมีการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการในการดูแลค่าใช้จ่ายของวัยรุ่น มิให้ผู้ประกอบการให้เงินค่าใช้จ่ายมากเกินไป ซึ่งจะกลายเป็นรายรับต่อสัปดาห์ของวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นที่มีรายรับต่อสัปดาห์มากนำเงินไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ค่านิยม เป็นต้น
2. ควรศึกษาช่วงอายุของวัยรุ่น โดยเปรียบเทียบวัยรุ่นตอนต้นกับวัยรุ่นตอนปลาย
3. ควรมีการศึกษาแบบการวิจัยเชิงทดลองด้วย เพื่อสร้างรูปแบบกิจกรรมพัฒนาวัยรุ่นให้เหมาะสมกับวัย

บรรณานุกรม

- จิราพร เขาวนัประยูร. (2530). *วัยรุ่นกับดิสโกเธค. : ทศนคติของกลุ่มผู้ปกครอง และกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติ และคณะ. (2524). *จิตวิทยาเด็กวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : ภาคจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2523). *การวัดทัศนคติ*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทิตยา สุวรรณขุ. (2520,ตุลาคม).. " ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม," *วารสารพัฒนบริหารศาสตร์*.
- น้อยนภา สินธุบดี. (2530). *อิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยมศึกษา สำนัการศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นันทยา คงประพันธ์. (2543). *การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา นิธยาน. (2530). *การปรับตัวและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พีระพัทธนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและทางจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มนต์ชัย นินนาทนนท์. (2534). *อิทธิพลของสถานบันเทิงเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่ : ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มาศวัลย์ สวัสดิบุตร. (2530). *ทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้บริการดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

บรรณานุกรม

- นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2530). นิสิตจุฬา ปี1 กับดิสโกเธค. รายงานการสำรวจ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรณู เจริญศรี. (2532). ทักษะคตินักเรียนอาชีวศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- .(2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา ภาควิชาการวัดผลและการวิจัยทางการศึกษา . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ยุวดี เทียรประสิทธิ์. (2536). จิตวิทยาวัยรุ่น. (เอกสารประกอบการสอน) .กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน .
- วัฒนา ศรีสัตย์วาจา. (2534). จิตวิทยาทัศนคติ. กรุงเทพฯ : ภาคจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). " ค่าเฉลี่ยและการแปลความหมาย เรื่องง่ายที่บางครั้งก็พลาดได้," ข่าวสารการศึกษา. 18(3) : 9 .
- วิทยา นาควัชร. (2527). รู้จักชีวิต . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ส่งเสริมพัฒนา.
- ศักดิ์ สุนทรเสถียร. (2528). เจตคติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย . พิมพ์ครั้งที่7. กรุงเทพฯ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมชาย ัญญธณกุล. (2520). จิตวิทยาวัยรุ่น . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- สุชา จันทน์เอม. (2527). จิตวิทยาทั่วไป . พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช .
- สุชาติ โสมประยูรและวรรณิ โสมประยูร. (2531). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬา .
- สุโท เจริญสุข. (2520). จิตวิทยาวัยรุ่น . กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น . กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เลฎิยร วิชัยลักษณะและสืบวงศ์ วิชัยลักษณะ. (2534). พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 พร้อมด้วยกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัตินี้. กรุงเทพฯ : นิติเวช.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2518). จิตวิทยาสังคม . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา.
- อลิศรา ชูชาติและคณะ. (2536 ,เมษายน-กันยายน). " อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของบุคคล," สุขศึกษา. 13 (50 – 51) : 10 - 12 .

- อลิศรา ชูชาติและคณะ. (2538). *การศึกษาเรื่องทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ม.ป.ท.
- อารีย์ สัตย์กุล. (2531). *การศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานคิสโกเธคและปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญ กับพฤติกรรมการใช้สถานคิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- Allport, G.W. (1985). *Attitude : Handbook of Social Psychology* Worcester. Mass : Clark University Press.
- Fishbien. (1967). *Attitude Theory and Measurement*. New York : John Wiley and Sone.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary Educationt*. New York : Mc Graw – Hill Kogakuka Company.
- Hall. (1964). *Psychology of Adolescence* . New York : Holt , Rinchit and Winston.
- Hurlock, E.B. (1973). *Adolescence Development*. New York : Mc Graw – Hill Kogakuka Company.
- Kandel, D. (1974). " Inter and Intragenerational Influences on Adolescence Marijauna use," *Journal of Social Issues*. 30 : 107 - 135.

ภาคผนวก

แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ☒ ลงใน () ลงในข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. ชั้นปี () ชั้นปีที่ 2 () ชั้นปีที่ 3
3. อายุ
 () อายุระหว่าง 18 - 19 ปี
 () อายุระหว่าง 20 - 21 ปี
4. ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่กำลังศึกษาอยู่
 () ที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว
 () ที่พักอาศัยหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 () ที่พักอาศัยหอพักทั่วไป
5. ที่มาของรายได้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 () รายได้ที่ได้รับมาจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา
 () รายได้ที่ได้รับมาจากการทำงาน
 () รายได้ที่ได้รับมาจากครอบครัว
6. จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์
 () จำนวนรายได้ระดับมาก สูงกว่า 2000 บาทต่อสัปดาห์
 () จำนวนรายได้ระดับปานกลาง ตั้งแต่ 701 - 2000 บาทต่อสัปดาห์
 () จำนวนรายได้ระดับน้อย ต่ำกว่า 700 บาทต่อสัปดาห์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ขอให้
 นักศึกษาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิด
 เห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงข้อละเครื่องหมายเดียวเท่านั้น

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านบ้าง และ บางครั้งไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
ไม่เห็นด้วยเลย	หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย เลย
1	สถานเริงรมย์เป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์					
2	สถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่ออกกำลังกายที่ดี					
3	การมีสถานเริงรมย์แสดงถึงความเจริญและความทันสมัยของบ้านเมือง					
4	บุคคลที่ไปสถานเริงรมย์เป็นคนทันสมัย					
5	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียน					
6	สำหรับวัยรุ่นไม่มีที่ใดทำให้มีความสุขเท่ากับการเที่ยวสถานเริงรมย์					
7	สถานเริงรมย์ช่วยลดความทุกข์ใจของท่านได้					
8	สถานเริงรมย์ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของท่านได้					
9	การไปสถานเริงรมย์สามารถชดเชยความสุขที่ไม่ได้รับจากทางบ้าน					
10	สถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่ท่านได้แสดงออกอย่างอิสระตามต้องการ					
11	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นเป็นแหล่งที่มาของปัญหาสังคม					
12	การเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นประจำมีผลทำให้การเรียนตกต่ำลง					
13	ท่านอยากให้สถานเริงรมย์มากขึ้น					
14	ท่านชอบที่จะไปพักผ่อนในสถานเริงรมย์					
15	ท่านชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เมื่อรู้สึกไม่สบายใจ					
16	ท่านชอบบรรยากาศในสถานเริงรมย์					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย เลย
17	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึก สนุกสนาน					
18	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกว่าเป็นคน น่าสนใจ					
19	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย					
20	ท่านชอบคบเพื่อนที่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์					
21	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะเป็นแหล่ง อบายมุข					
22	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกถึงความ ปัญหาทุกอย่าง					
23	การเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้ท่านรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า					
24	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะทำให้ สุขภาพร่างกายทรุดโทรม					
25	ท่านไม่ชอบไปเที่ยวสถานเริงรมย์เพราะทำให้ผล การเรียนตกต่ำลง					
26	เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำ ได้ ท่านยินดีที่จะไปเที่ยวกับเพื่อน					
27	ถ้าท่านทำได้ ถึงแม้ท่านจะมีเงินเพียงพอกับการ ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ท่านก็เลือกไปเที่ยวที่อื่น แทน					
28	เมื่อท่านอยากพักผ่อน ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไป เที่ยวสถานเริงรมย์เกือบทุกครั้ง					
29	แม้ท่านมีเวลาว่าง ถ้าท่านสามารถที่จะไปเที่ยว สถานเริงรมย์ได้ ท่านก็ไม่ไป					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย เลย
30	เมื่อท่านรู้สึกเหงา ถ้าเลือกได้ ท่านเลือกไปเที่ยวสถานเริงรมย์					
31	ถ้าท่านสามารถที่จะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ได้เกือบทุกคืน ท่านก็จะไป					
32	ถึงแม้ท่านจะไม่มีเวลารว่าง ถ้าทำได้ท่านก็จะพยายามหาเวลาในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์					
33	แม้ว่าท่านสามารถที่จะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ ท่านก็เลือกที่จะไม่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์					
34	เมื่อมีโอกาสเที่ยวสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะรีบคว้าโอกาสนั้นไว้					
35	ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ถึงแม้ว่าจะอยู่ห่างจากที่พักของท่านมาก ก็ตาม					
36	เมื่อท่านมีเงินเพียงพอ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ทันที					
37	เมื่อท่านเห็นโฆษณาสถานเริงรมย์ในนิตยสาร ถ้าท่านทำได้ ท่านจะชักชวนเพื่อนๆ ไปเที่ยว					
38	เมื่อท่านได้ยินเพื่อนพูดคุยกันเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะชวนเพื่อนไปเที่ยว					
39	เมื่อท่านมีเวลารว่างจากการเรียนหรือการทำงาน ถ้าท่านทำได้ ท่านจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์					
40	เมื่อฟังวิทยุหรือดูทีวีที่โฆษณาสถานเริงรมย์ ถ้าท่านทำได้ ท่านจะชักชวนเพื่อนๆ ไปเที่ยวสถานเริงรมย์					

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววลัยภรณ์ อารยพัฒน์
วันเดือนปีเกิด	9 สิงหาคม 2521
สถานที่เกิด	เขตป้อมปราบ จังหวัดกรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	547/23 ซอยมณีพิมาน ถนนประชาราษฎร์ 2 แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ จังหวัดกรุงเทพฯ 10800
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่แผนกสินเชื่อ บริษัท อีออนธนสินทรัพย์ (ไทยแลนด์) จำกัด (มหาชน)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	159 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ ชั้น 14 ถนนสุขุมวิท 21 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพฯ 10110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตมัธยม
พ.ศ. 2544	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ทัศนคติของนักศึกษาวัยรุ่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

บทคัดย่อ

ของ

นางสาววลัยภรณ์ อารยพัฒน์

10 ก.พ. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ตุลาคม 2548

10/2/49

วลัยภรณ์ อารยพัฒน์. (2548). *ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์ 2) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่มาศึกษาและติดต่อกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นประจำ ชั้นปีที่ 2 – ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ระดับทัศนคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ในทุกตัวแปรทั้ง เพศ , อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้ , จำนวนรายได้ต่อสัปดาห์อยู่ในระดับที่ค่อนข้างลบ โดยพบว่าตัวแปรที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาวิทยาลัยเพศชาย มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักศึกษาวิทยาลัยหญิง และ นักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์สูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักศึกษาวิทยาลัยที่มีจำนวนรายได้ต่อสัปดาห์น้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในเรื่องของ, อายุ , ที่พักอาศัยของวัยรุ่นในขณะที่ศึกษาอยู่ , ที่มาของรายได้

RAMKHAMHAENG UNIVERSITY ADOLESCENT STUDENTS'
ATTITUDES TOWARDS A VISIT TO ENTERTAINMENT PLACES

AN ABSTRACT

BY

MISS VALAIPRON ALAYAPAT

Presented in Partial Fullfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University
October 2005

Valaipron Alayapat. (2005). *Ramkhamhaeng University Adolescent Students' Attitudes Towards A Visit To Entertainment Places*. Master Project, M.Ed. (Developmental Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Somkiat Thippayathat.

The purposes of this research were : 1) to study the level of Attitudes towards a visit to entertainment places as revealed by Ramkhamhaeng University adolescent students , as classified by , age , housing ,source of income , and weekly income , and 2) to compare Ramkhamhaeng University adolescent students` attitudes towards a visit to entertainment places on the basis of sex , age , housing ,source of income , and weekly income.

The sample for this study consisted of 400 students in their second and third year of studies ; all of them were students being in regular contact with Ramkhamhaeng University.

The research instruments for collecting data were : (a) a questionnaire on background information , (b) a questionnaire on Attitudes towards a visit to entertainment places.

The statistical methods for analyzing the data were mean , standard deviation , t - test , F – test

The findings indicated the attitudes towards a visit to entertainment places as revealed by Ramkhamhaeng`s adolescent students , on the basis of sex , age , housing ,source of income , and weekly income , were found to be rather negative ; the male adolescent students were found to have positive attitudes towards a visit to entertainment places more than the female adolescent students , and male adolescent students at a higher level of weekly income had positive attitudes towards a visit to entertainment places more than those at lower of weekly income at the .05 level statistical significance , whereas no significant difference was found in the adolescent students` attitudes towards a visit to entertainment places on the basis of thir age , housing ,and source of income.